

บทที่ 3

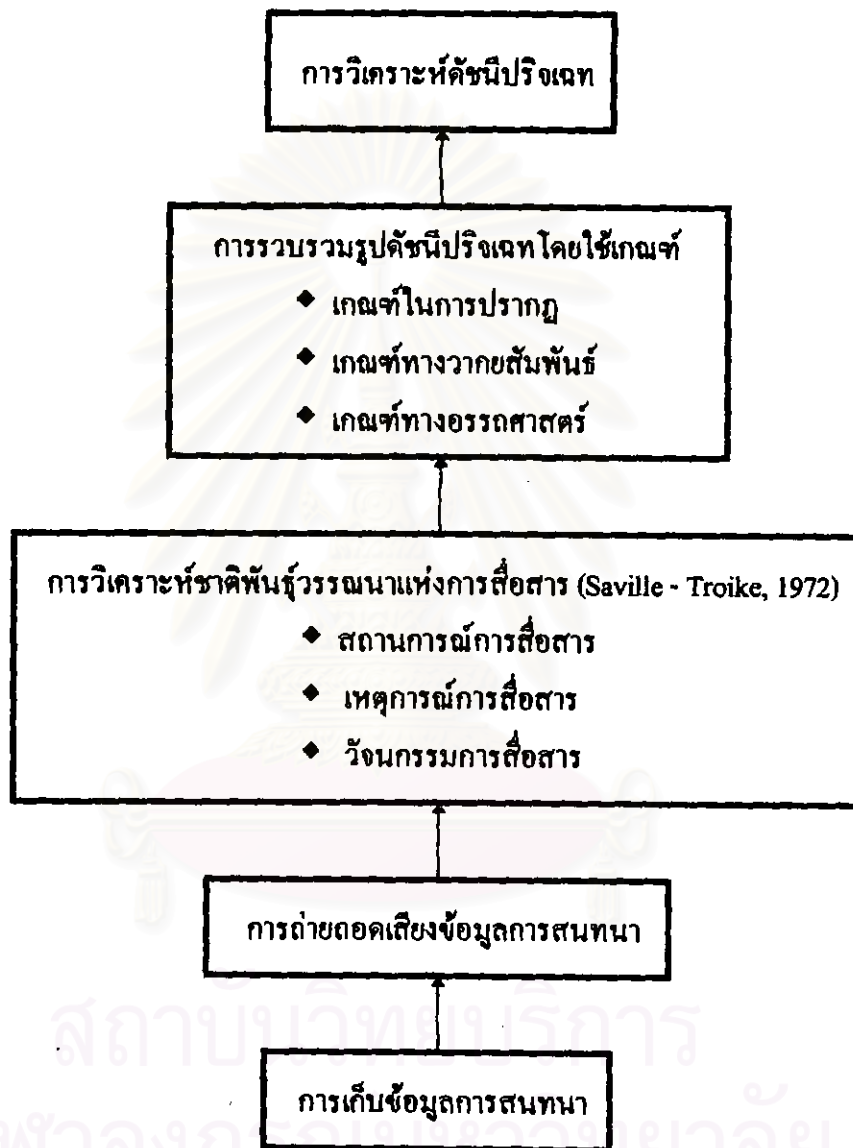
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาข้อมูลบทสนทนาแบบกันเองในภาษาไทยนครศรีธรรมราชจำนวน 7 บทสนทนา ความยาวทั้งสิ้น 62 นาที 22 วินาที ผู้วิจัยพบรูปภาษาที่จัดเป็นดัชนีปริงเฉททั้งสิ้น 24 ดัชนี แต่ละดัชนีมีรูปแบบที่แตกต่างกัน และดัชนีปริงเฉททั้ง 24 ดัชนีดังกล่าวสามารถจำแนกออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ และดัชนีปริงเฉทในกระบวนการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนา

ขั้นตอนในการศึกษาวิจัยดัชนีปริงเฉทนี้มี 4 ขั้นตอน คือ การเก็บข้อมูล การสนทนา การถ่ายถอดเสียงการสนทนา การวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร และการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉทในภาษาไทยนครศรีธรรมราชที่รวบรวมได้ ดังจะแสดงด้วยแผนภูมิที่ 2 ในหน้า 29

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 2 แสดงขั้นตอนในการวิจัย

3.1 การเก็บข้อมูลการสนทนา

3.1.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นข้อมูลการสนทนาในภาษาไทยนครศรีธรรมราช ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

3.1.1.1 เป็นข้อมูลการสนทนาแบบกันเอง (casual conversation) ในชีวิตประจำวันที่เกิดขึ้นจริงและเป็นไปตามธรรมชาติของผู้พูดภาษาไทยนครศรีธรรมราช ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

3.1.1.2 เป็นการสนทนาที่มีจำนวนผู้ร่วมสนทนาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และในแต่ละบทสนทนาจะมีจำนวนผู้ร่วมสนทนาไม่เท่ากัน

3.1.1.3 เป็นการสนทนาที่มีผู้ร่วมสนทนาทั้งเพศชายและเพศหญิง และผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนมีอายุ อาชีพ การศึกษา และสถานภาพทางสังคมที่หลากหลาย

บทสนทนาทั้งหมดมี 7 บทสนทนา ดังนี้

บทสนทนาที่ 1 “กึ่งคำ”	มีความยาว 33 วินาที
บทสนทนาที่ 2 “คันไผ่”	มีความยาว 9 วินาที
บทสนทนาที่ 3 “ถูกหอย”	มีความยาว 1 นาที 8 วินาที
บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา”	มีความยาว 5 นาที 24 วินาที
บทสนทนาที่ 5 “จิบชาวิสาสะ”	มีความยาว 35 นาที 30 วินาที
บทสนทนาที่ 6 “ขามบ่า”	มีความยาว 6 นาที 28 วินาที
บทสนทนาที่ 7 “ได้ร่มไม้”	มีความยาว 13 นาที 10 วินาที
รวมความยาวของทุกบทสนทนา	62 นาที 22 วินาที

ข้อมูลเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้ในแถบบันทึกเสียง แล้วนำมาถ่ายถอดเป็นสัทอักษร และสัญลักษณ์เพื่อประกอบการวิเคราะห์

3.1.2 กระบวนการในการเก็บข้อมูลการสนทนา

เนื่องจากการเก็บข้อมูลจะทำให้ผู้วิจัยสามารถทำความเข้าใจและตีความบทสนทนาได้ดีนั้น ผู้วิจัยจะต้องอยู่ในเหตุการณ์การสื่อสารด้วย ผู้วิจัยจึงทำการเก็บข้อมูลโดยการเข้าไปร่วมในเหตุการณ์การสื่อสาร ทั้งนี้กระบวนการในการเก็บข้อมูลการสนทนามี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกเป็นการเก็บข้อมูลแบบสังเกตการณ์ (observation) คือ ผู้วิจัยเป็นเพียง

ผู้สังเกตการณ์ที่ฟังหรืออยู่ร่วมกับผู้ร่วมสนทนาคนอื่น โดยไม่มีส่วนร่วมในการสนทนา ลักษณะที่สองเป็นการเก็บข้อมูลแบบมีส่วนร่วม (participation - observation) คือ ผู้วิจัยอยู่ร่วมเหตุการณ์ การสื่อสารและมีส่วนร่วมในการสนทนานั้นด้วย (Saville - Troike , 1982 : 121 - 124) แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะไม่ชักนำบทสนทนาเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ

3.2 การถ่ายทอดเสียงข้อมูลการสนทนา

เมื่อได้บันทึกเสียงข้อมูลการสนทนาแล้ว ขั้นตอนต่อไป คือ การถ่ายทอดเสียงซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ชุดสัญลักษณ์และเครื่องหมายในการถ่ายทอดบทสนทนาดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.2.1. ระบบหน่วยเสียงที่ใช้ในการถอดถอดข้อมูล

การถอดถอดข้อมูลเป็นสัทอักษรเป็นไปตามระบบหน่วยเสียงในภาษาดินนครศรีธรรมราชของวิไลวรรณ คำรักษ์ (2513) โดยที่รูปภาษาที่เป็นดัชนีปริจเฉทจะเขียนเป็น ตัวเอียงหนา และ ขีดเส้นใต้

3.2.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ

1) หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว มี 22 หน่วย

ตารางที่ 1 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาดินนครศรีธรรมราช

ที่เกิด ลักษณะ ของ หน่วยเสียง	ริมฝี ปาก	หลัง ฟัน	ปุ่ม เหงือก	ปุ่ม เหงือก และ เพดาน แข็ง	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ริมฝี ปาก ล่าง และ ฟันบน	ช่อง ว่าง ระหว่าง เส้น เสียง	ริมฝี ปากทั้ง สองและ เพดาน อ่อน
พยัญชนะระเบิด	p b ph	t th	d			k kh		ʔ	
พยัญชนะนาสิก	m		n		ŋ				
พยัญชนะข้าง			l						
สระบังคับปลายลิ้น			r						
เสียดแทรก		s					f	h	
กึ่งเสียดแทรก				c ch					
กึ่งสระ					j				w

2) หน่วยเสียงพยัญชนะประสม มี 13 หน่วย

ตารางที่ 2 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาดัตช์นครศรีธรรมราช

pl , pr		tr	kl , kr , kw
phl , phr			khl , khr , khw
	ml , mr		

3) หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย มี 9 หน่วย

ตารางที่ 3 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาดัตช์นครศรีธรรมราช

หน่วยเสียงระเบิด	-p	-t			-k	-ʔ
หน่วยเสียงนาสิก	-m		-n		-ŋ	
หน่วยเสียงกึ่งสระ	-w			-j		

3.2.1.2 หน่วยเสียงสระ

1) หน่วยเสียงสระเดี่ยว มี 18 หน่วย

	ริมฝีปากเหี่ยยด		ริมฝีปากไม่ห่อ		ริมฝีปากห่อ	
	สระหน้า		สระกลาง		สระหลัง	
	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว
สระสั้น	i	i:	u	u:	u	u:
สระกึ่งสูง	e	e:	ə	ə:	o	o:
สระกึ่งต่ำ	ɛ	ɛ:			ɔ	ɔ:
สระต่ำ			a	a:		

2) หน่วยเสียงสระประสม มี 3 หน่วย คือ ie , ue , eo

3.2.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ มี 7 หน่วย คือ

- 1) หน่วยเสียงสูง - ขึ้น - ตก ใช้เลข 1 แสดง
- 2) หน่วยเสียงสูง - ระดับ ใช้เลข 2 แสดง
- 3) หน่วยเสียงกลาง - ขึ้น ใช้เลข 3 แสดง
- 4) หน่วยเสียงกลาง - ระดับ ใช้เลข 4 แสดง
- 5) หน่วยเสียงต่ำ - ตก ใช้เลข 5 แสดง
- 6) หน่วยเสียงต่ำ - ขึ้น ใช้เลข 6 แสดง
- 7) หน่วยเสียงต่ำ - ระดับ ใช้เลข 7 แสดง

ผู้วิจัยจะใช้ตัวเลข 1 ถึง 7 ซึ่งแทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นเป็นตัวอย่าง เพื่อบอกระดับเสียงตามปกติ ยกเว้นรูปคำชนิดประิจะแสดงระดับเสียงสูงต่ำโดยการใช้ตัวเลขน้อยกว่า 1 ตัวด้านหลังรูปคำชนิดประิจะ เพื่อบอกระดับเสียงสูงต่ำ และการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงของคำชนิดประิจะนั้นๆ โดยละเอียด เนื่องจากคำชนิดประิจะมีลักษณะทางเสียงที่พิเศษกว่ารูปภาษาโดยทั่วไป กล่าวคือ ในขณะที่รูปภาษาอื่นๆ โดยทั่วไปมักจะมึระดับเสียงที่คงที่ไม่ว่าจะปรากฏตามลำพัง หรือปรากฏร่วมกับถ้อยคำอื่นๆ ในการพูด แต่คำชนิดประิจะมีลักษณะทางเสียงที่แปรไปตามอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด ตลอดจนถ้อยคำหรือรูปภาษาที่ปรากฏร่วมดังที่เฮนเดอร์สัน (Henderson, 1970 : 43 - 46) ซึ่งศึกษาคำกลุ่มนี้ในภาษาไทย และเรียกคำกลุ่มนี้ว่า คำเสริม (particle) ได้กล่าวไว้ว่า คำเสริมเป็นคำที่มักปรากฏท้ายวลีหรือประโยค และมีลักษณะทางเสียงเฉพาะตัวซึ่งแตกต่างจากรูปภาษาโดยทั่วไป กล่าวคือ คำกลุ่มนี้มีลักษณะทางเสียงที่แปรไปตามบริบทของประโยคหรือถ้อยคำที่ปรากฏร่วม ซึ่งระดับเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างไปจากปกตินี้ไม่สามารถใช้เพียงตัวเลข 1 ถึง 7 ซึ่งแสดงหน่วยเสียง วรรณยุกต์ในภาษานครศรีธรรมราชได้ นอกจากนี้ในบางครั้งคำชนิดประิจะอาจมีระดับเสียงที่อยู่เหนือ และแตกต่างจากรดับเสียงวรรณยุกต์ตามปกติของรูปภาษาโดยทั่วไป ดังที่กำหนดไว้ข้างต้น จึงจำเป็นต้องแสดงระดับเสียงวรรณยุกต์ของคำชนิดประิจะด้วยการใช้ตัวเลขมากกว่าหนึ่งตัว เพื่อความชัดเจนในการศึกษาความหมายและหน้าที่ของคำชนิดประิจะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง (1) บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา” (8)

A : maj2 wa:n1 na⁴⁵ .

ไม่ หวาน

ตัวอย่างนี้มีการถ่ายถอดหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของรูปภาษาโดยทั่วไป คือ maj2 (ไม่) และ wa:n1 (หวาน) รูปภาษา maj2 (ไม่) ซึ่งมีเลข 2 แสดงระดับเสียง แสดงว่ารูปภาษานี้มีเสียงเป็นเสียง สูง-ระดับ ในขณะที่รูปภาษา wa:n1 (หวาน) ซึ่งมีเลข 1 แสดงระดับเสียงเป็นเสียง สูง-ขึ้น-ตก ตามการกำหนดการใช้ตัวเลข 1-7 เป็นตัวกำกับระดับเสียงตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

ส่วนรูปภาษา na⁴⁵ ซึ่งเป็นคำชนิดประิจะนั้น ผู้วิจัยได้ใช้เลขคู่ในการถ่ายถอดหน่วยเสียงวรรณยุกต์ คือ 45 ตัวเลข 45 นี้ไม่ได้แสดงว่ารูปคำชนิดประิจะนี้มีทั้งเสียงที่เป็นเสียง กลาง-ระดับ ซึ่งแสดงด้วยเลข 4 และเสียง ต่ำ-ตก ซึ่งแสดงด้วยเลข 5 ตามการกำหนดการใช้ตัวเลข 1-7 ในการกำกับระดับเสียงดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ตัวเลข 2 ตัวในที่นี้ แสดงว่ารูป

ดัชนีปริจเฉทนี้มีระดับเสียงเป็นเสียง สูง-ขึ้น ซึ่งแทนด้วยตัวเลข 4 (เสียงสูง) และตัวเลข 5 (เสียงสูงที่ขึ้นไปสู่เสียงระดับที่ 5) ตามระบบการถ่ายถอดเสียงสากลที่ใช้ตัวเลขตั้งแต่ 1-5 ซึ่งแทนระดับเสียงที่ต่ำที่สุด คือ 1 ไปจนถึงระดับเสียงที่สูงที่สุด คือ 5 เป็นตัวกำกับระดับเสียง ในบางบริบทจะพบว่า รูปดัชนีปริจเฉทนี้มีลักษณะทางเสียงที่แปรไปเป็นเสียงกลางระดับ คือ *na*³³ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ตัวเลขมากกว่า 1 ตัวในการบอกระดับเสียงที่แปรไปตามบริบทดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์

3.2.2 ชุดของเครื่องหมายและสัญลักษณ์พิเศษในการถ่ายถอดบทสนทนา

นอกจากการถ่ายถอดเสียงดังที่ผู้วิจัยได้เสนอไปแล้ว ลักษณะอื่นๆ ของข้อมูล เช่น ผลัดในการพูด (turn) การหยุด (pause) การแสดงกิริยาท่าทางของผู้ร่วมสนทนาก็เป็นสิ่งสำคัญต่อการตีความ และการทำความเข้าใจบทสนทนาอันจะนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อมูลที่ดี จึงจำเป็นต้องมีชุดเครื่องหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการถ่ายถอดเสียงข้อมูลเหล่านี้ด้วย

ชุดเครื่องหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการถ่ายถอดเสียงข้อมูลนี้ ส่วนหนึ่งเป็นชุดเครื่องหมายและสัญลักษณ์ในการถ่ายถอดเสียงการสนทนาที่ริฟฟริน (Schiffirin, 1987) เสนอไว้ และส่วนหนึ่งเป็นเครื่องหมายและสัญลักษณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเอง เพื่อแสดงรายละเอียดปลีกย่อยของบทสนทนา ดังต่อไปนี้

3.2.2.1 ชุดของเครื่องหมายแสดงการหยุด

3.2.2.1.1 มัทพภาค . แสดงการหยุดด้วยทำนองเสียงตกซึ่งบอก

การจบหรือการสิ้นสุดของหน่วยย่อยในผลัด (turn constructional unit หรือ TCU) ในผลัดของผู้พูดหนึ่งคน มักพบท้ายประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง (2) บทสนทนาที่ 5 “จิบชาวิสาสะ” (549 - 552)

E :	phat7	tha6	ya:5	ka4	chon5	nan5	<i>leɿ</i> ³³ .	}	chon5
	พัท	ยา	ก็	ชด	นั่น				
A :									
	ชด								
	<i>na</i> ⁴⁵ . phat7								
	พัท	ยา							

ตัวอย่าง (5) บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา” (16-18)

D : ʔoʔ⁴⁶ ! he³³ , ke:w7 lu:k6 lek7 maj2 mi:5 ʔe:5 ʔ
 แก้ว ไบ เล็ก ไม มี เหมอ

C2: ke:w7 lu:k6 lek7 ʔe:5 ʔ
 แก้ว ไบ เล็ก เหมอ

D : ʔe³³ , hen1 le:w7 , ha:³³ , ʔwe:ən3 ni³³ .
 เห็น แก้ว เปื่อ

3.2.2.2 ชุดเครื่องหมายแสดงการหยุดและความเงียบ

3.2.2.2.1 ชิดหนึ่งชิด _ แสดงการหยุดเว้นระยะระหว่างหน่วยย่อยใน

ผลัดหรือหน่วยผลัดเป็นเวลาไม่เกิน 3 วินาที

ตัวอย่าง (6) บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา” (75)

D : _ saw1 ʔa:5 thit7 , le:w7 ri:ən5 prweə3 ʔɛ²¹ we²¹ ʔ
 เสาร์ อา ทิตย์ แล้ว เรียน ยังไง

3.2.2.2.2 ชิดสองชิด __ แสดงการหยุดเว้นระยะที่ค่อนข้างยาวระหว่าง

หน่วยย่อยในผลัดหรือหน่วยผลัดเป็นเวลามากกว่า 3 วินาที

ตัวอย่าง (7) บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา” (111)

E : __ pe:t4 chaʔ1 phoʔ6 po:3 wo:5 so:1 .
 เป็ด เฉพาะ ปอ วอ สอ

3.2.2.3 ชุดเครื่องหมายแสดงการใช้ผลัดในการพูด

3.2.2.3.1 วงเล็บเหลี่ยม [] แสดงการพูดซ้อนกันหรือการแสดง

กิริยาอาการของผู้ร่วมสนทนาในขณะที่ผู้ร่วมสนทนาอีกฝ่ายกำลังพูดยังไม่จบผลัด

3.2.2.3.4 การเว้นวรรคห่าง แสดงให้ทราบว่าผู้พูดคนต่อไปพูดขึ้นมาใน
 จังหวะที่ผู้พูดอีกคนทิ้งจังหวะหรือทอดระยะห่างก่อนที่จะรับผลัด

ตัวอย่าง (11) บทสนทนาที่ 5 “จิษชาวิสาสะ” (313 - 315)

A : pi:4 nan5 ni2 , pa:j3 ri:en5 raj1 ʔe²¹ ,
 ปี นัง นี ไป เร็ว ะไร
 su:en1 ma:k6 ? pha:5 sa:1 ne³³ .
 ส่วน มาก ภา ขา

B : pha:5 sa:1 le³³ . he³³ , pha:5 sa:1
 ภา ขา ภา ขา

3.2.2.4 ชุดเครื่องหมายและสัญลักษณ์เบื้องต้น

3.2.2.4.1 ยัติภังค์ - แสดงการแก้ไขคำพูดของผู้พูดเองเมื่อผู้พูด
 นึกขึ้นได้ว่าตนพูดผิด

ตัวอย่าง (12) บทสนทนาที่ 3 “ถูกหอย” (1-2)

A : tɔ:m4 ʔan³³ , thi:6 da:j4 thu:k1 bə:3 wan5 nan2 , thu:k1 - maj2
 ด้อม ที่ ได้ ถูก หอย วัน นั้น ถูก ไม่
 cha:j6 suw:7 ma:k6 ni³³ .
 ไซ้ ซื่อ มาก

3.2.2.4.2 วงเล็บเดี่ยว () ข้อความในวงเล็บแสดงกิริยาอย่างไร
 อย่างหนึ่งของผู้ร่วมสนทนา เช่น พักหน้า หัวเราะ

ตัวอย่าง (13) บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา” (43)

D : he³³ , ke:w4 thi:6 jaj3 wa:6 ni:2 maj3 mi:5 ʔe5 ? (หัวเราะ)
 แก้ว ที่ ใหญ่ กว่า นี้ ไม่ มี เหมอ

3.2.2.4.3 วงเล็บซ้อนกัน (()) ข้อความในวงเล็บที่ซ้อนกันแสดงเหตุการณ์หรือสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างที่การสนทนากำลังดำเนินอยู่ และไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการสนทนา เช่น เสียงรถที่วิ่งผ่านไปมา เสียงไก่ขัน

ตัวอย่าง (14) บทสนทนาที่ 5 “จิบชาวิสาสะ” (58)

B: ma:5 da:j4 ha:2 wan5 *khe*²¹ . ((เสียงไก่ขัน))
มา ได้ ห้า วัน

3.2.2.4.4 ปรกติในวงเล็บ (??) แสดงข้อความซึ่งได้ยินไม่ชัดและไม่สามารถถ่ายถอดเสียงเป็นตัวอักษรได้

ตัวอย่าง (15) บทสนทนาที่ 6 “ขามบ่าย” (83 - 85)

B: ra6 wa:ŋ1 pha:n5 tuŋ5 han2 ,
ระ หว่าง สะพาน ตรง นั้น
le:5 hen1 wa:6 nam7 loŋ5 paj3 khlak7 khlak7 khlak7 . pho:5
มอง เห็น ว่า น้ำ ลง ไป คดก คดก คดก พอ
loŋ5 paj3 ju:3 (??)
ลง ไป อยู่

3.2.2.4.5 เครื่องหมาย :: ท้ายพยางค์ แสดงการถอดเสียงยาว

ตัวอย่าง (16) บทสนทนาที่ 11 “ร้านน้ำชา” (46)

C2: jaj3 ma:k6 ma:k6 , plu:əŋ::3 .
ใหญ่ มาก มาก เปลือง

3.2.2.4.6 ตัวเลขกำกับบรรทัด ซึ่งปรากฏ ณ ตำแหน่งซ้ายสุดของแต่ละบรรทัดของบทสนทนาในภาคผนวกถูกใช้ เพื่อความสะดวกในการอ้างถึง

ตัวอย่าง (17) บทสนทนาที่ 1 “กึ่งกำ” (1-3)

1 A : ?³³ , pe:ŋ4 , kiŋ4 ka:3 lu:k6 mi:5 lu:k6 le:w7 le⁴⁵ .

แป้ง กิ่ง กำ ลูก มี ลูก แล้ว

2 B : mi:5 lu:k6 le:w7 ?ə:1 ?

มี ลูก แล้ว เหรอ

3 A : ?³³ . da:j4 lu:k6 tu:ə3 nuŋ5 le:w7 , pho:6 wa:6 .

ได้ ลูก ตัว นิ่ง แล้ว พ่อ ว่า

3.2.2.4.7 อัญประกาศ “.....” ข้อความในอัญประกาศ

แสดงการอธิบายความหมายเพิ่มเติมของถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวไว้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจบริบทการสนทนามากยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง (18) บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา” (13)

E: huə1 cha:w7 thuŋ1 , khon5 ?aw3 ta:ŋ3 ma:5 ha:j2 le:w7 .

ตอน เช้า ก็ คน เอา คังค์ มา ให้ แล้ว

“คนมาอุคหนุนที่ร้านตั้งแต่เช้า”

3.2.2.4.8 อักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น A, B, C ซึ่งปรากฏ

ถัดจากตัวเลขกำกับบรรทัด ใช้แทนชื่อของผู้ร่วมสนทนาเพื่อความสะดวกในการอ้างถึง โดยผู้ที่เริ่มสนทนาเป็นคนแรกจะใช้อักษร A ผู้ที่สนทนาเป็นคนต่อไปจะใช้ตัวอักษร B, C และ D ตามลำดับ เช่น ตัวอย่าง (24) ซึ่งเป็นการสนทนาระหว่างแม่และลูก แม่เริ่มพูดเป็นคนแรกจึงใช้ตัวอักษร A แทนชื่อ ในขณะที่ผู้พูดคนต่อมาคือแป้งหรือลูกของ A ใช้ตัวอักษร B แทนชื่อ โดย A ในบทสนทนาหนึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นคนๆ เดียวกับ A ในอีกบทสนทนาหนึ่งก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น A ในบทสนทนาที่ 4 (ตัวอย่าง 17) นั้นเป็นแม่ของแป้ง ในขณะที่ A ในบทสนทนาที่ 3 (ตัวอย่าง 12) เป็นผู้สนทนาอีกคนหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ A คนเดิมในบทสนทนาที่ 4

เพื่อความเข้าใจการใช้ศัพท์อักษร ชุดของเครื่องหมายและสัญลักษณ์พิเศษที่ใช้ในการถ่ายทอดบทสนทนามากยิ่งขึ้น กรุณาดูภาคผนวก ข ซึ่งเป็นข้อมูลบทสนทนาในตอนท้ายเพิ่มเติม

3.3 การวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร

เมื่อได้เก็บข้อมูลการสนทนาและทำการถ่ายถอดเสียงการสนทนาแล้ว ผู้วิจัยได้นำบทสนทนาแต่ละบทมาทำการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (ethnography of communication) เพื่อทำความเข้าใจบริบทของการสนทนา การดำเนินบทสนทนา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา อันเป็นพื้นฐานในการตีความปริบทการสนทนาและการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

ซาวิลด์ - ทรอยค์ (Saville - Troike, 1972) กล่าวว่า การวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารเป็นการศึกษาเพื่อพรรณนา และทำความเข้าใจองค์ประกอบของพฤติกรรม การสื่อสารของคนภายในชุมชนใดชุมชนหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทต่อการสื่อสารของคนในชุมชนนั้นๆ อันจะนำไปสู่ข้อสรุปเกี่ยวกับทฤษฎีการสื่อสารของมนุษย์

หน่วยในการพรรณนาการสื่อสารที่ซาวิลด์ - ทรอยค์ (Saville - Troike, 1972 : 2) เสนอมี 3 ระดับ คือ สถานการณ์การสื่อสาร (communicative situation) เหตุการณ์การสื่อสาร (communicative event) และวัจนกรรมการสื่อสาร (communicative act) ดังต่อไปนี้

3.3.1 สถานการณ์การสื่อสาร (communicative situation) เป็นบริบทใหญ่ที่เกิดการสื่อสาร เช่น การพิจารณาคติในศาล การเจรจาซื้อขายในการประมูล และการสนทนาในงานเลี้ยง เป็นต้น

ตามปกติสถานการณ์การสื่อสารจะเปลี่ยนไปเมื่อมีการเปลี่ยนสถานที่ในการสื่อสาร เช่น การเปลี่ยนจากการสนทนาในห้องประชุมมาเป็นการสนทนาในงานเลี้ยงในอีกสถานที่หนึ่ง แต่ซาวิลด์ - ทรอยค์ชี้ให้เห็นข้อยกเว้นว่า ในบางกรณีสถานการณ์การสื่อสารอาจจะไม่เปลี่ยนแม้จะมีการเปลี่ยนสถานที่ในการสื่อสาร เช่น การสนทนาที่เกิดขึ้นภายในรถหรือยานพาหนะอื่นๆ ที่กำลังเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ และในบางกรณีสถานการณ์การสื่อสารอาจจะเปลี่ยนไปได้แม้ยังสื่อสารอยู่ในสถานที่เดิม เนื่องจากมีกิจกรรมที่แตกต่างกันมากๆ เกิดขึ้นในเวลาที่แตกต่างกัน ซาวิลด์ - ทรอยค์ยกตัวอย่างเรื่องสถานการณ์การสื่อสารที่เกิดขึ้นที่ห้องประมูล ในช่วงเวลาที่มีการประมูลว่าเป็นสถานการณ์การสื่อสารคนละสถานการณ์กับสถานการณ์การสื่อสารในเวลาที่ไม่มีการประมูล

3.3.2 เหตุการณ์การสื่อสาร (communicative event) เป็นองค์ประกอบของ สถานการณ์การสื่อสาร และเป็นหน่วยพื้นฐานที่ใช้พรรณนาการสื่อสาร ในสถานการณ์ การสื่อสารหนึ่งๆ จะประกอบด้วยเหตุการณ์การสื่อสารมากมาย เช่น ในสถานการณ์การสื่อสาร ที่เป็นรายการบันเทิงทางโทรทัศน์จะมีเหตุการณ์การสื่อสารต่างๆ เช่น การกล่าวเปิดรายการ การทักทายผู้ชมรายการหรือผู้ร่วมรายการ การสัมภาษณ์ผู้ร่วมรายการ และการกล่าวปิด รายการเป็นต้น ทั้งนี้เหตุการณ์การสื่อสารของชาวโลก - ทรอยค์มีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้ คือ ประเภทของเหตุการณ์ (genre) ผู้ร่วมสนทนา (participants) เป้าหมายในการสื่อสาร (purpose) ลักษณะในการปฏิสัมพันธ์ของผู้ร่วมเหตุการณ์การสื่อสาร (rules for interaction) เวลาและสถานที่ในการสนทนา (setting) รูปแบบของการสื่อสาร (message form) หัวเรื่อง ในการสนทนา (topic) เนื้อหาของสาร (message content) บรรทัดฐานในการตีความ (norms of interaction) และลำดับวัจนกรรม (act sequence)

3.3.3 วัจนกรรมการสื่อสาร (communicative act) เป็นเจตนาในการสื่อสาร เช่น การประกาศ การตั้ง และการขอร้อง ในเหตุการณ์การสื่อสารหนึ่งๆ อาจมีวัจนกรรมได้ หลายวัจนกรรม ทั้งนี้การสื่อวัจนกรรมอาจจะอยู่ในรูปสื่อที่เป็นภาษาหรือไม่ก็ได้ แม้แต่ การเงิบ การใช้สายตามอง การแสดงออกทางสีหน้า หรือแม้แต่การใช้ท่าทางก็สามารถ แสดงวัจนกรรมได้

เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างหน่วยทั้ง 3 ระดับดังกล่าว สถานการณ์การสื่อสาร จะเป็นหน่วยที่ใหญ่ที่สุดและมีเหตุการณ์การสื่อสารเป็นองค์ประกอบภายใน ในแต่ละเหตุการณ์ การสื่อสารจะมีวัจนกรรมการสื่อสารต่างๆ เป็นองค์ประกอบ

ผู้วิจัยได้ใช้กรอบการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสารดังกล่าวข้างต้นใน การวิเคราะห์ปริบท และตีความหมายของหน่วยย่อยในบทสนทนาแต่ละบทที่รวบรวมได้ ซึ่ง ผลการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสารสามารถสรุปได้ดังนี้

บทสนทนาที่ 1 “กึ่งคำ” เป็นการเก็บข้อมูลแบบมีส่วนร่วม (participant - observation)

กล่าวคือ ผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการสนทนาด้วย

สถานการณ์การสื่อสาร เป็นการพูดคุยในชีวิตประจำวันของคนในครอบครัว เดียวกัน

เหตุการณ์การสื่อสาร การสนทนานี้มีผู้ร่วมสนทนา 3 คน คือ B หรือตัวผู้วิจัย กับพ่อและแม่ซึ่งได้แก่ C และ A ตามลำดับ การสนทนาเกิดขึ้นภายในรถยนต์ซึ่งกำลังมุ่งหน้ากลับบ้านในตอนบ่ายของวันหนึ่ง โดย B นั่งในที่นั่งคอนหน้าคู่กับ C ซึ่งเป็นคนขับรถ ส่วน A นั่งในที่นั่งคอนหลัง เป้าหมายหลักในการปฏิสัมพันธ์เป็นการพูดคุยตามประสาพ่อแม่ลูกเพื่อกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว ลักษณะในการปฏิสัมพันธ์แม้จะมีลักษณะที่เป็นกันเอง แต่ยังคงคำนึงถึงความอาวุโสด้วย โดย B ซึ่งเป็นลูกของ C และ A จะให้ความเคารพพ่อแม่และรักษาความสุภาพในการสนทนา ตลอดการสนทนาปรากฏการพูดซ้อนกันเพียง 2 ครั้ง ประมวลภาษา (code) ที่ใช้มีทั้งแบบภาษาคำพูดหรือวัจนภาษา และภาษาท่าทางหรืออวัจนภาษา หัวเรื่องในการสนทนา คือ เรื่องกิ่งก่าตัวเมียที่บ้านลุงของกิ่งก่า ลูกของกิ่งก่า และเรื่องที่ C ลองเอาแดงกวางไปให้กิ่งก่ากิน

วัจนกรรมการสื่อสาร วัจนกรรมการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ การเล่าความ การซักถาม การอธิบาย และการแสดงความคิดเห็น

บทสนทนาที่ 2 “คันไโมก” เป็นการเก็บข้อมูลแบบมีส่วนร่วม (participant - observation) กล่าวคือ ผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการสนทนาด้วย

สถานการณ์การสื่อสาร เป็นการพูดคุยในชีวิตประจำวันของคนในครอบครัวเดียวกัน

เหตุการณ์การสื่อสาร การสนทนานี้มีผู้ร่วมสนทนา 3 คน คือ A หรือตัวผู้วิจัย กับพ่อและแม่ซึ่งได้แก่ B และ C ตามลำดับ การสนทนาเกิดขึ้นในตอนบ่ายวันหนึ่งภายในรถยนต์ขณะที่ B ซึ่งเป็นผู้ขับรถกำลังนำรถไปจอดหน้าร้านขายต้นไม้แห่งหนึ่งเพื่อที่จะซื้อคันไโมก เป้าหมายหลักในการปฏิสัมพันธ์เป็นการพูดคุยตามประสาพ่อแม่ลูก เพื่อกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว ลักษณะในการปฏิสัมพันธ์แม้จะมีลักษณะที่เป็นกันเอง แต่ยังคงมีการเคารพอาวุโส ตลอดการสนทนาจึงไม่ปรากฏการพูดซ้อนกันเลย ประมวลภาษาที่ใช้มีทั้งแบบวัจนภาษาและอวัจนภาษา หัวเรื่องในการสนทนามี 2 เรื่อง คือ เรื่องร้านขายต้นไม้และเรื่องคันไโมก

วัจนกรรมการสื่อสาร วัจนกรรมการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาส่วนใหญ่ ได้แก่ การเล่าความและการตัดพ้อ

บทสนทนาที่ 3 “ถูกหวย” เป็นการเก็บข้อมูลแบบสังเกตการณ์ (observation) กล่าวคือ ผู้วิจัยเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์

สถานการณ์การสื่อสาร เป็นการพูดคุยในชีวิตประจำวันของคนที่สนิทสนมกัน ที่โต๊ะอาหาร

เหตุการณ์การสื่อสาร การสนทนานี้มีผู้ร่วมสนทนา 2 คน คือ A และ B ซึ่งเป็นเพศหญิงทั้งคู่ โดยที่ A หรือค้อมและ B เป็นผู้ที่รู้จักสนิทสนมกันดี ทั้งคู่นั่งสนทนากันที่บ้านของ B หลังจากการรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน เป้าหมายหลักในการปฏิบัติสัมพันธ์เป็นการพูดคุยของผู้ที่รู้จักสนิทสนมกัน ลักษณะในการปฏิบัติสัมพันธ์มีความเป็นกันเอง แต่ A จะให้ความเคารพนับถือ B ในฐานะที่ B มีอาวุโสกว่าตน ตลอดการสนทนาจึงไม่ปรากฏการพูดซ้อนกันเลย ประมวลภาษาที่ใช้มีทั้งแบบวจนภาษาและอวจนภาษา หัวเรื่องในการสนทนา ได้แก่ เรื่องที่ค้อมซื้อหวยและการถูกหวย

วัจนกรรมการสื่อสาร วัจนกรรมการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ การเล่าความ การอธิบาย การถาม และการพูดตกลง

บทสนทนาที่ 4 “ร้านน้ำชา” เป็นการเก็บข้อมูลแบบมีส่วนร่วม (participant - observation) กล่าวคือ ผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการสนทนาด้วย

สถานการณ์การสื่อสาร เป็นการพูดคุยในชีวิตประจำวันของเพื่อนฝูงและคนที่รู้จักสนิทสนมกัน

เหตุการณ์การสื่อสาร การสนทนานี้มีผู้ร่วมสนทนา 7 คน เป็นเพศหญิง 5 คน คือ A, B, C1, C2 และ C3 เป็นเพศชาย 2 คน คือ D และ E โดยที่ A เป็นแม่และ D เป็นพ่อของ B หรือตัวผู้วิจัยเอง ในขณะที่ E เป็นเพื่อนของ D ส่วน C1, C2 และ C3 เป็นคนที่อยู่ที่ร้านน้ำชาและรู้จักคุ้นเคยกับ D เป็นอย่างดี การสนทนาเกิดขึ้นในวันเสาร์เวลาประมาณ 6 โมงเช้าที่ร้านน้ำชาแห่งหนึ่งในตัวเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช เป้าหมายหลักในการปฏิบัติสัมพันธ์เป็นการพูดคุยในหมู่เพื่อนฝูงและคนที่รู้จักสนิทสนมกัน ลักษณะการปฏิบัติสัมพันธ์มีความเป็นกันเอง เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาทุกคนรู้จักกันมานาน บทบาทในการสนทนาส่วนใหญ่อยู่ที่ A, D และ E ตลอดการสนทนามีการแย่งผลัดและการพูดซ้อนกันหลายครั้ง ส่วน B ซึ่งมีอายุน้อยที่สุดจะให้ความเคารพผู้ร่วมสนทนาคนอื่นๆ และรักษาความสุภาพในการสนทนา B ไม่ค่อยมีบทบาทในการสนทนา และจะพูดก็ต่อเมื่อมีผู้ใหญ่ซักถามเท่านั้น ประมวลภาษาที่ใช้มีทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา หัวเรื่องในการสนทนา ได้แก่ โอวัลติน คนชื้อคู่ที่เป็นเจ้าของร้านน้ำชา แก้วที่ใช้ คีมขา ลูกของ C3 การขายของตามีของ C3

ความลำบากในการเลี้ยงดูลูกของ C3 การศึกษาของลูกของ C3 ความวุ่นวายในร้านน้ำชา ลูกชายของ E การศึกษาภาคสมทบ เรื่องสมัยที่ D และ E ยังเป็นเด็ก และเพื่อนชื่อ หมาย

วignกรรมการศึกษา วignกรรมการศึกษาที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ การตั้งคำถาม การขำ การเล่าความ การแสดงความคิดเห็น การหยอกล้อ การพูดตลก การบอกให้ทำ การบ่น การรำพึง และการแย้งความ

บทสนทนาที่ 5 "จับขมิ้น" เป็นการเก็บข้อมูลแบบมีส่วนร่วม (participant - observation) กล่าวคือ ผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการสนทนาด้วย

สถานการณ์การศึกษา เป็นการพูดคุยในชีวิตประจำวันของเพื่อนฝูงและคนที่รู้จักสนิทสนมกัน

เหตุการณ์การศึกษา การสนทนานี้มีผู้ร่วมสนทนา 5 คน เป็นเพศชาย 4 คน คือ A หรือหลวง B หรือนน C หรือชาย E หรือบุญ ทั้ง 4 คนเป็นเพื่อนกันมานานและมีความสนิทสนมกันมาก โดยที่ B เป็นพ่อของ D หรือตัวผู้วิจัยเอง ส่วน C เคยเป็นครูของผู้วิจัยสมัยที่ผู้วิจัยเรียนชั้นมัธยมศึกษา การสนทนานี้เกิดขึ้นในวันเสาร์เวลาประมาณ 7 โมงเช้าที่ร้านน้ำชาแห่งหนึ่งใกล้ตลาดนัดในตัวเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช เป้าหมายหลักในการปฏิบัติพันธกิจเป็นการพูดคุยถามประสาเพื่อนฝูงและคนที่รู้จักสนิทสนมกัน ลักษณะในการปฏิบัติพันธกิจมีความเป็นกันเองสูงและไม่จำเป็นต้องรักษาความสุภาพในการสนทนามากนัก เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาทุกคนรู้จักกันมานานกว่า 10 ปีและมีความสนิทสนมกันมาก จึงพบว่าการสนทนามีการพูดซ้อนกันและการแย้งคัดกันหลายครั้ง ประมวลภาษาที่ใช้มีทั้งแบบวิงภาษาและอวิงภาษา หัวเรื่องในการสนทนา ได้แก่ อาชีพนาย ขาวบ้านกับการขึ้นศาล สภาพอากาศในวันนั้น การกลับบ้านของ D น้องชายของ D การขึ้นราคาน้ำมัน การเรียนของ D คณะที่ D เรียน ฝน การรับราชการ การทำงานบริษัทเอกชน ข่าวกไฟไหม้โรงแรมที่พัทยา การช่วยเหลือผู้ประสบเหตุไฟไหม้ของหน่วยกู้ภัย การวางเพลิงโรงแรมหยุดส์ที่ภูเก็ต การก่อสร้างโรงแรม นายสุเทพ แสนทอง เจ้าของโรงแรมหยุดส์และลูกๆ การศึกษาของคนในภูเก็ต การเรียนภาษาอังกฤษ โกป้างและดาเค็ง ประสบการณ์การทำงานของ B สมัยที่ทำงานที่เรือขุดแร่ การชำระค่าอาหารและเครื่องดื่ม อาหารที่สั่งมารับประทาน ระบบการทำงานของชาวต่างชาติในกิจการเรือขุดแร่ การทอดผ้าป่าหาเงินซื้อคอมพิวเตอร์ที่โรงเรียนที่ภรรยาของ C ทำงาน วันที่ D จะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ธุรกิจในวงการการศึกษา ดันไม้ การประหยัด การศึกษา

ในยุคปัจจุบัน การสูญพันธุ์ ห่วงของ A กับการสูญพันธุ์ สาเหตุการตายของคน
 ไปพักที่โรงแรมซึ่งถูกไฟไหม้ คำพิพากษาผู้รับผิดชอบการต่อเติมอาคารของโรงแรมพลาซ่า
 ที่ถล่ม การเซ็นอนุมัติการก่อสร้างอาคาร การต่อเติมอาคาร ประสิทธิภาพของ B
 ในการตรวจและอนุมัติงานก่อสร้างอาคาร การขมขยและการลงโทษไมค์ โทสันกรณี
 ไปกัคคูอิแวนเดอร์ ไฮลิฟิลด์

วังนกรรมการสื่อสาร วังนกรรมที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ การเล่าความ
 การแสดงความเห็น การบอกให้ทำ การถาม การบ่น การพูดตลก การแย้งความ
 การคาดคะเน การยืนยัน การขอความเห็น การกล่าวตู่ และการประชดประชัน

บทสนทนาที่ 6 “ขามบ่าข” เป็นการเก็บข้อมูลแบบสังเกตการณ์ (observation) กล่าวคือ
 ผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตการณ์

สถานการณ์การสื่อสาร เป็นการพูดคุยในชีวิตประจำวันตามประสาเพื่อนบ้าน

เหตุการณ์การสื่อสาร ในบทสนทนานี้มีผู้ร่วมสนทนา 2 คนซึ่งเป็นเพศชายทั้งคู่
 คือ A และ B หรือปิ่น ทั้งสองคนมีความคุ้นเคยกันดีเนื่องจากมีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน
 และรู้จักกันมานาน การสนทนาเกิดขึ้นในตอนบ่ายที่โต๊ะน้ำชาใต้ต้นไม้ในบริเวณบ้านของ A
 เป้าหมายหลักในการปฏิสัมพันธ์ เป็นการพูดคุยกันตามประสาเพื่อนบ้านที่มีความสนิทสนมกัน
 ลักษณะในการปฏิสัมพันธ์แม้จะมีความเป็นกันเอง แต่ยังคงไว้ซึ่งความเคารพนับถือทั้งในด้าน
 อายุโตและฐานะทางสังคม A เรียก B ว่าลุงปิ่น เนื่องจาก B มีอายุมากกว่า A มาก
 ส่วน B เรียก A ว่าเจ้าแก้วเนื่องจาก A เป็นคนที่ได้รับการเคารพนับถือจากคนในสังคม
 ตลอดการสนทนามีการพูดซ้อนกันเพียง 4 ครั้ง ประมวลภาษาที่ใช้มีทั้งวังนภาษาและ
 อวังนภาษา หัวเรื่องในการสนทนา ได้แก่ ครกซ้อมข้าวเก่าๆ ครกที่บ้านของวิทย์
 การจับปลาในหนองน้ำของ B กบ เขียด นกกิ้ง นกชัน น้ำในคลอง ความสกปรก
 ของน้ำ การซื้อปลา คนชื่อนัย การไปนั่งพูดคุยที่บ้านของคนอื่น สวนผลไม้ของ
 A ทากและปลิงในนา คนชื่อแหวนและสามี อาชีพและนิสัยของสามีของแหวน
 เซนและเคียวไก่อที่ทำจากทองเหลือง

วังนกรรมการสื่อสาร วังนกรรมที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ การถาม
 การเล่าความ การรำพึง การคาดคะเน การแสดงความคิดเห็น การบ่น
 การประชดประชัน การพูดตลก และการคำหยาบ

บทสนทนาที่ 7 “ได้ร่วมไม้” เป็นการเก็บข้อมูลแบบสังเกตการณ์ (observation) กล่าวคือ ผู้วิจัยเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์

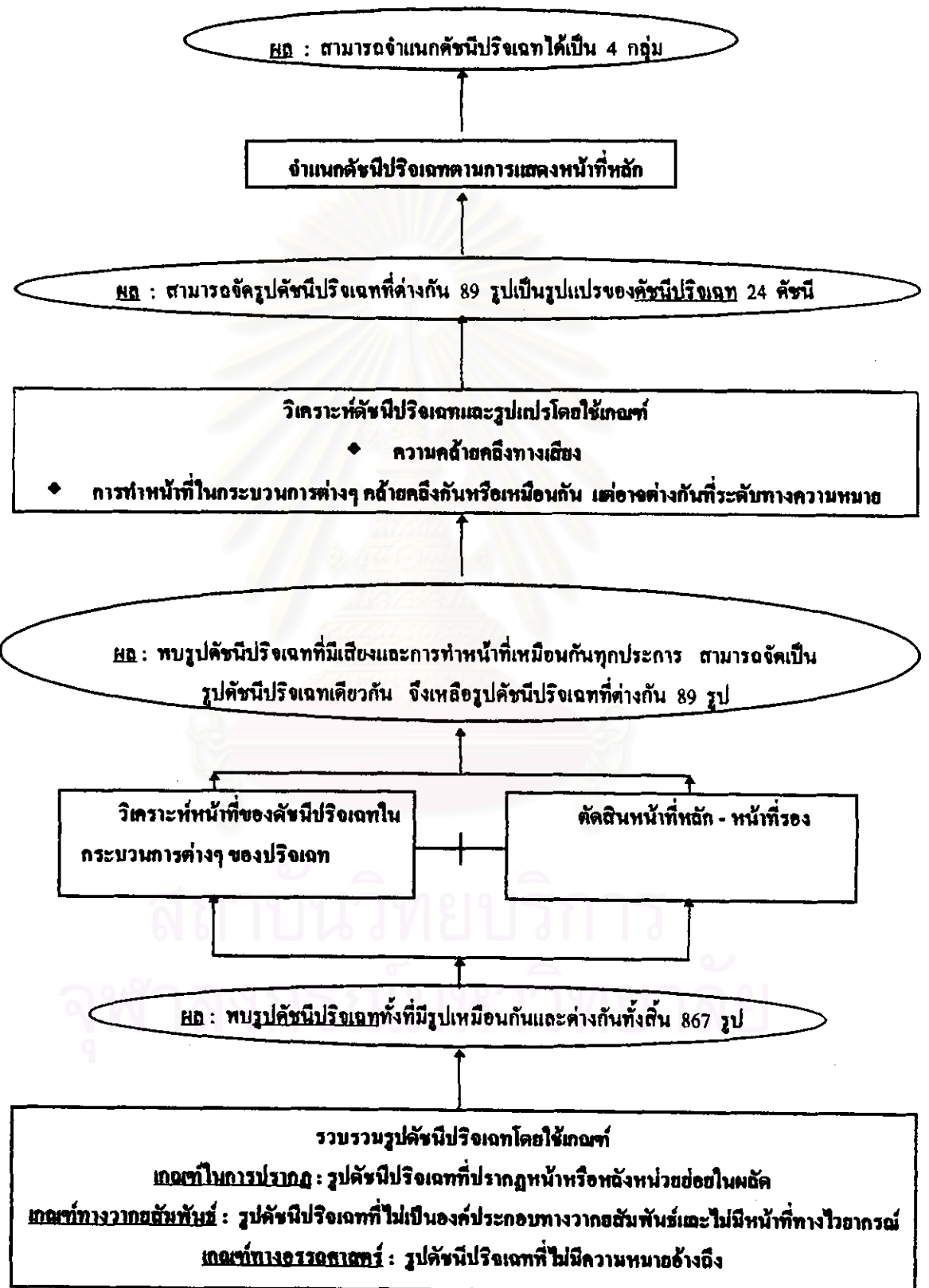
สถานการณ์การสื่อสาร เป็นการพูดคุยในชีวิตประจำวันตามประสาเพื่อนบ้าน
เหตุการณ์การสื่อสาร การสนทนานี้มีผู้ร่วมสนทนา 4 คน เป็นเพศชายทั้งหมด ได้แก่ A หรือ นน, B, C, และ D หรือ ไว ผู้ร่วมสนทนาทั้ง 4 คนรู้จักกันเคยกันดี เนื่องจากมีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน การสนทนาเกิดขึ้นในตอนบ่ายที่โต๊ะน้ำหินอ่อนใต้ต้นไม้ ในบริเวณบ้านของ A เป้าหมายหลักในการปฏิสัมพันธ์เป็นการพูดคุยตามประสาเพื่อนบ้านที่รู้จักสนิทสนมกันมานาน ลักษณะในการปฏิสัมพันธ์มีความเป็นกันเอง ขณะเดียวกัน ผู้ร่วมสนทนาต่างก็แสดงความเคารพนับถือซึ่งกันและกัน A เรียกผู้ร่วมสนทนาทั้ง 3 คนว่าลุงเนื่องจากทั้ง B, C และ D มีอายุคราวพ่อของตน ส่วน B, C และ D เรียก A ว่าเจ้าแก ในบางครั้งเนื่องจาก A เป็นบุคคลที่ได้รับการเคารพนับถือจากคนในสังคม ตลอดการสนทนาปรากฏการพูดซ้อนกันและมีการแย้งผลัดกันหลายครั้ง ประมวลภาษาที่ใช้มีทั้งวังวนภาษาและอวังวนภาษา หัวเรื่องในการสนทนา ได้แก่ ที่นั่งในการสนทนา ความร่ำรวยของต้นไม้รุ่นของ A ต้นมังคุด ลูกชายของ A กรงนก รถยนต์ สถานที่ที่ถูกชายของ A จะไปซื้อตะขอแขวนกรงนก ครกซ้อมข้าว ดันโมก ดันมะเฟือง ดันข่าแดง ว่านสี่ทิศและสรรพคุณในการรักษา ดันชมพู สุขภาพของ D ความตาย การเผาศพ ทัพเรือที่ชื่อเวียง ชาติ และมิตร การทำบุญให้พระ งานศพ เรื่องสมัยที่ C เคยบวชเป็นพระ ร่มของ C และสวนผลไม้ของ A

วัจนกรรมการสื่อสาร วัจนกรรมการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ การชักชวน การบอกให้ทำ การเล่าความ การแสดงความคิดเห็น การพูดตลก การถาม การหยอกล้อ การแย้งความ การประชดประชัน การบ่นและการตำหนิ

3.4 การวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉท

เมื่อทำการเก็บข้อมูล ถ่ายถอดเสียงข้อมูล และวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉท แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงขั้นตอนในการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉทโดยละเอียด ผู้วิจัยจะเสนอแผนภูมิที่ 3 ซึ่งแสดงขั้นตอนย่อยในการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉท เพื่อให้ได้ภาพรวมของการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉทก่อนดังนี้

แผนภูมิที่ 3 แสดงขั้นตอนย่อยในการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉท

3.4.1 การรวบรวมรูปดัชนีปริงเฉท

เมื่อถ่ายถอดเสียงข้อมูลการสนทนา และทำการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่ง การสื่อสารของบทสนทนาทุกบทจนเข้าใจบริบทการสนทนา และสามารถตีความปริบทของ การสนทนาได้แล้ว ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมรูปดัชนีปริงเฉทที่ปรากฏในข้อมูลโดยใช้เกณฑ์ 3 เกณฑ์ร่วมกัน คือ เกณฑ์ในการปรากฏ เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ และเกณฑ์ทางอรรถศาสตร์ โดยเกณฑ์สองเกณฑ์แรกเป็นเกณฑ์ที่ชิฟฟริน (Schiffrin, 1987) ได้เสนอไว้ ส่วนเกณฑ์ที่สาม เป็นเกณฑ์ที่เกิดจากการกำหนดขอบเขตของงานวิจัยครั้งนี้

3.4.1.1 เกณฑ์ในการปรากฏ

ปริงเฉทการสนทนามีองค์ประกอบ คือ ผลัดในการพูด (turn) ในแต่ละผลัด การพูดจะมีองค์ประกอบย่อยที่แซคต์และคณะ (1974) เรียกว่า หน่วยย่อยในผลัด (turn constructional unit หรือ TCU) (ดูคำอธิบายเรื่องผลัดในบทบทนวนวรรณกรรมหน้า 7 - 10)

ผู้วิจัยได้รวบรวมรูปดัชนีปริงเฉทที่ปรากฏหน้าหรือหลังหน่วยย่อยในผลัด (TCU) โดยการใช้ลักษณะทางเสียง คือ การหยุดเว้นระยะ (pause) ที่ปรากฏหน้าและหลังข้อความ และ/หรือทำนองเสียง ซึ่งได้แก่ ทำนองเสียงตกและทำนองเสียงสูงขึ้นที่ปรากฏท้ายข้อความ เป็นเกณฑ์ร่วมในการตัดสินขอบเขตของหน่วยย่อยในผลัด โดยใช้เครื่องหมายต่างๆ แสดง ขอบเขตของหน่วยย่อยในผลัด เช่น การหยุดด้วยทำนองเสียงตกซึ่งแสดงการจบหน่วยย่อยใน ผลัดจะแสดงด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) การหยุดที่มีทำนองเสียงสูงขึ้นก่อนการหยุดซึ่งมัก เกิดในกรณีที่ผู้พูดยังพูดไม่จบความ จะแสดงด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และการหยุดด้วย ทำนองเสียงสูงซึ่งมักพบในประ โยคคำถาม จะแสดงด้วยเครื่องหมายปรัศนี (?) เป็นต้น (ดูการใช้เครื่องหมายแสดงขอบเขตของหน่วยย่อยในผลัดในหัวข้อ 3.2.2)

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการตัดสินหน่วยย่อยในผลัด โดยใช้เกณฑ์ข้างต้นและแสดง ขอบเขตของหน่วยย่อยในผลัดโดยการใช้เครื่องหมายต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้เสนอในหัวข้อ 3.2.2 ข้างต้นแล้ว

ตัวอย่าง (19) บทสนทนาที่ 2 “คืนโมก” (1-2)

1 A : ni:2 ʔɛ²¹ , ra:n7 ni:2 thi:6 lu:k6 chi:7 ha:j2 pho:6 le:5 , pho:6

นี่ ราน นี้ ที่ ถูก จี ให้ พ่อ ลู พ่อ

2 maj2 son1 caj3 , wan5 ko:n3 .

ไม่ สน ใจ วัน ก่อน

3 B : ni:2 ʔe²¹ , ni:2 ʔe²¹ . le:5 thi⁴⁵ , ni:2 ʔe²¹ . maj2 mi:5 le:w7
 นี้ นี้ จู นี้ ไม่ มี แล้ว

4 mawŋ2 , sa:1 .
 มั่ง สงสัย

จากตัวอย่างจะเห็นว่ามีส่วนในการพูด 2 หน่วยผลิต คือ หน่วยผลิตที่เป็นของ A ในบรรทัดที่ 1 ถึง 2 และหน่วยผลิตที่เป็นของ B ในบรรทัดที่ 3 ถึง 4 ดังนี้

1) ในหน่วยผลิตที่เป็นของ A ประกอบด้วยหน่วยย่อยในผลิต 4 หน่วยย่อย คือ

ก) ni:2 ʔe²¹ ,
 นี้

ข) ra:n7 ni:2 thi:6 lu:k6 chi:7 ha:j2 pho:6 le:5 ,
 ร้าน นี้ ที่ จุก ชี ให้ พ่อ จู

ค) pho:6 maj2 son1 ca:j3 ,
 พ่อ ไม่ สนใจ

ง) wan5 kw:n3
 วัน ก่อน

2) ในหน่วยผลิตที่เป็นของ B ประกอบด้วยหน่วยย่อยในผลิต 6 หน่วยย่อย คือ

ก) ni:2 ʔe²¹ ,
 นี้

ข) ni:2 ʔe²¹ .
 นี้

ค) le:5 thi⁴⁵ ,
 จู

ง) ni:2 ʔe²¹ .
 นี้

จ) maj2 mi:5 le:w7 mawŋ2 ,
 ไม่ มี แล้ว มั่ง

ฉ) sa:1.
 สงสัย

3.4.1.2 เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์

ผู้วิจัยได้รวบรวมรูปคำชนิดนี้ประจําเลขที่ไม่เป็นองค์ประกอบทางวากยสัมพันธ์ของหน่วยย่อยในผลิตภัณฑ์ปรากฏรวม และไม่เป็นคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (function word) ส่วนรูปคำชนิดนี้ประจําเลขที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น คำสันธานหรือคำที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงความ เช่น และ ถ้า แล้ว และคำแสดงการถาม เช่น หรือ หรือเปล่า ไหม ใช่ไหม นั้นจะไม่นำมาวิเคราะห์ เนื่องจากเป็นรูปภาษาที่มีความหมายและหน้าที่หลายอย่าง ซึ่งไม่อยู่ในขอบเขตการวิเคราะห์ครั้งนี้

3.4.1.3 เกณฑ์ทางอรรถศาสตร์

ผู้วิจัยได้รวบรวมรูปเฉพาะคำชนิดนี้ประจําเลขที่ไม่มีความหมายอ้างอิง (non-referential meaning) หรือรูปคำชนิดนี้ประจําเลขที่ไม่ได้อ้างอิงถึงโน้ตสันหรือสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม ส่วนคำที่สามารถเป็นคำชนิดนี้ประจําเลขได้ เช่น เสีย หรือ ชะ นั้นจะไม่นำมาวิเคราะห์เนื่องจากเป็นคำที่มีความหมาย

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการรวบรวมรูปคำชนิดนี้ประจําเลขที่ได้จากข้อมูลการสนทนาโดยการใช้เกณฑ์ทั้ง 3 เกณฑ์ข้างต้นร่วมกัน และได้รูปคำชนิดนี้ประจําเลขที่เป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าวทั้งสิ้น 5 รูป คือ ʔə²¹, law³³, ha³³, kha²¹ และ ha³³

ตัวอย่าง (20) บทสนทนาที่ 5 “จิษชาวิสาสะ” (358 - 365)

B : _ cek3 ko:j3 ki:4 khu:6 ʔə²¹ ʔ

ป่าห้องโก้ ก็ ฐู่

D : maj2 da:j4 nap7 .

ไม้ ได้ นับ

B : ma:j2 , [le:w7] khu:ŋ1 pe:ŋ4 ki:4 khu:6 law³³ ,

ไม้ แล้ว ของ แป้ง ก็ ฐู่

kin3 ʔ ha³³ , so:ŋ1 .

กิน

สอง

A : khu:ŋ1 lu:k6 so:ŋ1 kha²¹ .

ของ ลูก สอง

khu:ŋ1 me:6 nɯŋ1 .

ของ แม่ หนึ่ง

B : ha³³ sa:m1 . [thɯŋ1] ni:əw1 piŋ4 hɔ:1 nɯŋ5 .

สาม แล้ว ข้าวเหนียว ปิ้ง ห่อ หนึ่ง

C :

man2, kap3 ʔo:3 wan5 tin3 .
 มัน กับ โอ วัน ดิน

thuwŋ1 ni:2 kha:w2
 แถ้ว นี้ ข้าว

จากการใช้เกณฑ์ในการปรากฏ พบรูปดัชนีปริงเฉท 9 รูปปรากฏในบท
 สนทนา 3 ตักขณะดังนี้

1) รูปดัชนีปริงเฉทที่ปรากฏหน้าหน่วยย่อยในผลัด ได้แก่

ก) รูปดัชนีปริงเฉท le:w7 ในผลัดของ B ซึ่งพูดว่า

B : ma:j2, le:w7 khw:ŋ1 pe:ŋ4 ki:4 khu:6 law³³ .
 ไม่ แถ้ว ของ แป้ง ก็ ญู่

ข) รูปดัชนีปริงเฉท ha:³³ ในผลัดของ B ซึ่งพูดว่า

B : ha:³³ sa:m1 . thuwŋ1 ni:ow1 piŋ4 hw:1 nɔwŋ5 .
 ตาม แถ้ว ข้าวเหนียว บั้ง ห่อ นึ่ง

ค) รูปดัชนีปริงเฉท thuwŋ1 ในผลัดของ B ซึ่งพูดว่า

B : thuwŋ1 ni:ow1 piŋ4 hw:1 nɔwŋ5 .
 แถ้ว ข้าวเหนียว บั้ง ห่อ นึ่ง

ง) รูปดัชนีปริงเฉท thuwŋ1 ในผลัดของ C ซึ่งพูดว่า

C : thuwŋ1 ni:2 kha:w2 man2, kap3 ʔo:3 wan5 tin3 .
 แถ้ว นี้ ข้าว มัน กับ โอ วัล ดิน

จ) รูปดัชนีปริงเฉท kap3 ในผลัดของ C ในข้อ ง)

2) รูปดัชนีปริงเฉทที่ปรากฏหลังหน่วยย่อยในผลัด ได้แก่

ก) ɿ²¹ ในช่วงผลัดของ B ซึ่งพูดว่า

B : cek3 koj3 ki:4 khu:6 ɿ²¹ ?
 ป่าทองโก้ ก็ ู่

ข) aw³³ ในช่วงผลัดของ B ซึ่งพูดว่า

B : ma:j2 , le:w7 khw:ŋ1 pe:ŋ4 ki:4 khu:6 aw³³ . kin3 ?
 ไม่ แล้ว ของ แป้ง ก็ ู่ กิน

ค) he²¹ ในช่วงผลัดของ D ซึ่งพูดว่า

D : khw:ŋ1 lu:k6 sw:ŋ1 he²¹ .
 ของ ถูก สอง

จากการศึกษา พบว่าในบางครั้งรูปดัชนีปริงเฉทสามารถปรากฏตามคำฟังเป็นหน่วยย่อยในผลัดได้ ผู้วิจัยจึงนำรูปดัชนีปริงเฉทดังกล่าวมาศึกษาด้วยดังตัวอย่างต่อไปนี้

3) รูปดัชนีปริงเฉทที่ปรากฏตามคำฟังเป็นหน่วยย่อยในผลัด ได้แก่ he³³ ในช่วงผลัดของ B ซึ่งพูดว่า

B : ma:j2 , le:w7 khw:ŋ1 pe:ŋ4 ki:4 khu:6 aw³³ ,
 ไม่ แล้ว ของ แป้ง ก็ ู่
 kin3 ? he³³ , sw:ŋ1 .
 กิน สอง

เมื่อใช้เกณฑ์ในการปรากฏรวบรวมรูปดัชนีที่ปรากฏในข้อมูลจนได้รูปดัชนีปริงเฉททั้งสิ้น 9 รูป ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และเกณฑ์ทางอรรถศาสตร์ในการรวบรวม

รูปดัชนีปริงเฉทต่อไป ซึ่งผู้วิจัยพบว่าแม้รูปดัชนีปริงเฉททั้ง 9 รูปจะเป็นรูปภาษาที่ไม่เป็นองค์ประกอบทางวากยสัมพันธ์ของหน่วยย่อยในผลัดที่ปรากฏร่วม แต่มีรูปดัชนีปริงเฉท 4 รูป คือ รูปดัชนีปริงเฉท *le:w7* ในข้อ 1)-ก) รูปดัชนีปริงเฉท *thuŋ1* ในข้อ 1)-ค) รูปดัชนีปริงเฉท *thuŋ1* ในข้อ 1)-ง) และรูปดัชนีปริงเฉท *kap3* ในข้อ 1)-จ) ข้างต้นมีลักษณะไม่ตรงตามเกณฑ์ทุกเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เนื่องจากเป็นรูปดัชนีปริงเฉทที่มีความหมายอ้างอิงและทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ คือ เป็นคำสันธานซึ่งทำหน้าที่เชื่อมโยงความ ดังนั้นรูปดัชนีปริงเฉท *le:w7*, *thuŋ1*, *kap3* ดังกล่าวจึงไม่ถูกนำมาวิเคราะห์ในการวิจัยครั้งนี้ จากการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้น พบรูปดัชนีปริงเฉทที่มีลักษณะตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด ปรากฏในข้อมูลบทสนทนาทั้งสิ้น 867 ครั้ง

3.4.2 การวิเคราะห์หน้าที่ของรูปดัชนีปริงเฉทและการตัดต้นหน้าที่หลัก - หน้าที่รอง เมื่อได้รูปดัชนีปริงเฉทที่ปรากฏทั้งสิ้น 867 ครั้ง ซึ่งมีทั้งรูปที่เหมือนกันและรูปที่ต่างกันแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์รูปดัชนีปริงเฉททุกรูป โดยใช้ทฤษฎีปริงเฉทของเพียร์ศิริ วงศ์วิภาณนท์ (Vongvipanond, 1998) ซึ่งดัดแปลงมาจากชิฟฟิน (Schiffin, 1987) มาเป็นกรอบเบื้องต้นในการวิเคราะห์ โดยศึกษาว่ารูปดัชนีปริงเฉทแต่ละรูปสื่อความหมายและทำหน้าที่ใดในกระบวนการต่างๆ ของปริงเฉทการสนทนา ดังนี้

กระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ (interaction management) ศึกษารูปดัชนีปริงเฉทที่แสดงบทบาทของผู้ร่วมสนทนาและลำดับผลัดในการสนทนา

กระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา (goal management) ศึกษารูปดัชนีปริงเฉทที่แสดงเจตนาในการกล่าวด้วยของผู้พูด

กระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ (informational alignment) ศึกษารูปดัชนีปริงเฉทที่แสดงสมมติฐานของผู้พูดเกี่ยวกับสถานะของสาระ

กระบวนการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนา (attitudinal alignment) ศึกษารูปดัชนีปริงเฉทที่แสดงความรู้สึกและทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อด้วยคำที่ตนกล่าวผู้ร่วมสนทนา และปรับทิศทางสถานการณ์ในขณะที่พูด

(ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2 หน้า 22-27)

จากการวิเคราะห์ พบว่ารูปดัชนีปริงเฉทส่วนใหญ่มีหน้าที่มากกว่าหนึ่งหน้าที่ จึงจำเป็นต้องมีการตัดต้นหน้าที่หลักและหน้าที่รอง เพื่อความสะดวกในการจำแนกกลุ่มดัชนีปริงเฉทตามการแสดงหน้าที่หลัก ในที่นี้ผู้วิจัยพิจารณาหาหน้าที่หลักโดยการดึงเอารูป

ดัชนีปริงเฉทนั้นๆ ออกจากหน่วยย่อยในผลัดที่ปรากฏร่วม หากความหมายของหน้าที่ในกระบวนการโคขาดหายไปมากที่สุด จะถือว่าความหมายในกระบวนการนั้นเป็นความหมายหลักหรือหน้าที่หลักของรูปดัชนีปริงเฉทนั้น

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการวิเคราะห์หน้าที่ของรูปดัชนีปริงเฉท

ตัวอย่าง (21) บทสนทนาที่ 7 “ได้ร่วมไม้” (97-99)

A : ʔaj4 ʔaj4 ni:2 mo:k6 mo:k6 .

ไอ้ ไอ้ นี้ โมก โมก

B : _ maj2 cha:j6 . ʔaj4 raj1 *kho*⁴⁵ ?

ไม้ ไช้ อะ ไร

A : ma:j4 mo:k6 .

ไม้ โมก

ตัวอย่างข้างต้นเป็นการสนทนาระหว่าง A และ B ซึ่งสนทนากันเรื่องต้นไม้ที่อยู่ในบริเวณที่มีการสนทนา A เป็นคนบอกให้ B ทราบว่าต้นไม้ที่ B เห็น คือ ต้นไม้ แต่ B เกิดความไม่แน่ใจเนื่องจาก B คิดว่าน่าจะเป็นต้นไม้ชนิดอื่นมากกว่า ผู้วิจัยได้นำรูปดัชนีปริงเฉทมาวิเคราะห์เป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ผู้วิจัยศึกษาว่ารูปดัชนีปริงเฉท *kho*⁴⁵ ทำหน้าที่ใดบ้างในการสนทนา จากการศึกษา พบว่า *kho*⁴⁵ ทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ดังนี้

1) กระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ แสดงการส่งผลัดให้แก่ผู้ฟังเพื่อถามซ้ำในสิ่งที่ต้องการทราบ

2) กระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา แสดงวิงนกรรมการกระตุ้นให้ผู้ฟังพูดซ้ำ เนื่องจากผู้พูดอาจฟังไม่ถนัดหรือฟังแล้วเกิดความไม่แน่ใจ จึงถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังตอบ

3) กระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ แสดงสมมติฐานของผู้พูดว่า ผู้พูดคาดว่าสาระที่ต้องการพูดเป็นสิ่งที่อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังและผู้ฟังทราบอยู่แล้ว (active information) ผู้ฟังสามารถนึกออกและตอบสนองได้

3.4.3 การวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉทและรูปแปร

ผู้วิจัยได้นำรูปดัชนีปริงเฉททั้ง 89 รูปมาเปรียบเทียบเพื่อหารูปแปรที่แตกต่างกัน ของดัชนีปริงเฉทแต่ละดัชนี โดยการใช้เกณฑ์ 2 เกณฑ์ร่วมกัน คือ

3.4.3.1 ความคล้ายคลึงทางเสียง (phonetic similarity) ได้แก่ ความสั้นยาวของสระ การปรากฏและการหายไปของพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย และระดับเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้ลักษณะทางเสียงดังกล่าวอาจเกิดขึ้นพร้อมกันหรือเกิดขึ้นอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

3.4.3.2 การทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ คล้ายคลึงกันหรือเหมือนกัน ได้แก่ กระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ กระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา กระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ กระบวนการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนา

หากรูปดัชนีปริงเฉทกลุ่มใดมีลักษณะที่ตรงตามเกณฑ์ทั้ง 2 เกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะถือว่าเป็นรูปแปรของดัชนีปริงเฉทเดียวกัน ในกรณีที่กลุ่มรูปดัชนีปริงเฉทมีความคล้ายคลึงทางเสียงและทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ของปริงเฉทคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกัน แต่ต่างกันเพียงระดับทางความหมายที่มากขึ้นหรือน้อยลง ผู้วิจัยจะจัดให้กลุ่มรูปดัชนีปริงเฉทนั้นเป็นรูปแปรของ ดัชนีปริงเฉทดัชนีเดียวกันดังจะ ได้กล่าวโดยละเอียดต่อไป

ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงการวิเคราะห์รูปดัชนีปริงเฉท *han*³³, *ʔan*³³, *nan*³³, *nan*³³, *ʔan*³³, *nʔan*³³ และ *ʔʔan*³³

ตัวอย่าง (23) บทสนทนาที่ 5 “จิบชาวิสาสะ” (351 - 353)

B : kha:5 ki:3 , tha:2 kha:6 ba:n4 raw7 , pen3 fut7 ʔan³³ .

คา ก็ ถ้า คำ บ้าน เรา เป็น ฟุต

A : ka4 mʷə6 khon5 ŋa:n5 mʷə:ŋ1 re:6 ʔan³³ , ba:ŋ3 khon5 ʔan³³ .

ก็ เมื่อ คน งาน เหมือน แร่ บาง คน

phu:t6 ran1 da:j4 han³³ .

ฟุต ฟรัง ได้

ตัวอย่าง (23) ข้างต้นเป็นการสนทนาระหว่าง A และ B ซึ่งกำลังสนทนาเรื่องการทำงานและคนงานในเมืองแร่ โดยรูปดัชนีปริจเฉท *nen*³³ ทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ดังนี้

(1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ : แสดงสมมติฐานของผู้พูด คือ A ซึ่งคาดว่าสาระที่คนพูดนั้น เป็นเรื่องที่คุณฟังจะสามารถเข้าใจได้จากบริบท ไม่ว่าผู้ฟังจะกำลังนึกถึงเรื่องนั้นอยู่หรือไม่ก็ตาม เนื่องจากสิ่งที่กล่าวยังคงมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้นซึ่งเป็นการพูดคุยกันเรื่องเหมืองแร่อยู่

(2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา : แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกความสำคัญของเรื่องที่ตนกำลังกล่าวให้ผู้ฟังรับทราบและติดตามที่คนพูด

ตัวอย่าง (24) บทสนทนาที่ 5 “จิบซาวิสาสะ” (806 - 808) : *nen*³³

B : *he*³³, ʔaj4 thaj5 san1 *nen*³³, kho:ŋ1 man2 *nen*³³, tha:2 wa:6 ,
 ไ้ ไท สัน ของ มัน ถ้า ว่า
 maj2 ni:p6 to:j3 to:j3 to:j3 to:j3 , pho:5 paj3 la:j1 la:j1 jok7 ,
 ไม่ รีบ ค่อย ค่อย ค่อย ค่อย พอ ไป หลาย หลาย ยก
 man2 co:t4 ʔen³³ le⁴⁵ .
 มัน แย่

รูปดัชนีปริจเฉท *nen*³³ ในตัวอย่าง (24) ทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ดังนี้

(1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ : แสดงสมมติฐานของผู้พูดหรือ B ซึ่งคาดว่าสาระที่คนพูดนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะนั้น แต่ B คาดว่าผู้ฟังจะสามารถเข้าใจได้จากบริบท เนื่องจากเรื่องที่พูดนั้นยังคงเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในขณะนั้น ซึ่งเป็นการสนทนากันเรื่องการชกมวยของไมค์ ไทสัน

(2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา : แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกความสำคัญของเรื่องที่พูด โดยการกล่าวเน้นจุดสนใจให้แก่ผู้ฟังเพื่อให้ผู้ฟังติดตามสิ่งที่คนพูด

ตัวอย่าง (25) บทสนทนาที่ 5 “จิ๋นขาวิสาสะ” (761-764) : *ʔen*³³ , *ʔan*³³ และ *nan*³³

B : *ʔa*³³ , man2 phe:7 . maj2 phe:7 prw:e3 , man2
 มัน แพ้ ไม่ แพ้ ยังไง มัน
 re:m6 tham5 raj1 maj2 da:j4 . thw1 - thwŋ1 ʔaj4 nu:2 *ʔen*³³ ,
 เริ่ม ทำ อะไร ไม่ ได้ และ แล้ว ไช้ นั้น
 thi:6 ho:5 li6 fin5 *ʔan*³³ , man2 ru:7 , ru:7 wa:6 tha:2 ʔaj4
 ที่ ไช้ ลี พิลด์ มัน ู้ ู้ ว่า ถ้า ไช้
 thaj5 san1 *nan*³³ , tɔ:ŋ4 ching5 caŋ3 wa1 tɔ:j3 si:e1 kɔ:n3 ,
 ไท สัน ต้อง ชิง จัง ทวะ ค่อย เลีย ก่อน

รูปดัชนีปริจเฉท *ʔen*³³ ในตัวอย่าง (25) ทำหน้าที่ในกระบวนการต่าง ๆ ดังนี้

(1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาร : แสดงสมมติฐานของผู้พูดซึ่งคาดว่าสารที่คนพูดนั้น ไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะนั้น แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้จากบริบท เนื่องจากเรื่องที่พูดยังคงสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้น ซึ่งเป็นการพูดคุยกันเรื่องไมค์ ไทสัน

(2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา : แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกความสำคัญของเรื่องที่พูด เพื่อให้ผู้ฟังติดตามสิ่งที่คนพูดไปด้วย

รูปดัชนีปริจเฉท *ʔan*³³ ทำหน้าที่ในกระบวนการต่าง ๆ ดังนี้

1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาร : แสดงสมมติฐานของผู้พูดซึ่งคาดว่าสารที่คนพูดเป็นสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะนั้น แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้จากบริบท เนื่องจากยังคงมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้นซึ่งเป็นการพูดคุยเรื่องการชกมวยของไมค์ ไทสันกับฮิวแวนเดอร์ ไช้ลิปิลด์

2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา : แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกความสำคัญของเรื่องที่พูด เพื่อให้ผู้ฟังติดตาม

รูปดัชนีปริจเฉท *nan*³³ ทำหน้าที่ในกระบวนการต่าง ๆ ดังนี้

(1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาร : แสดงสมมติฐานของผู้พูดซึ่งคาดว่าสิ่งที่คนพูดนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้จากบริบท เนื่องจากยังเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้นซึ่งเป็นการสนทนาเรื่องการชกมวยอยู่

(2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา : แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกความสำคัญของเรื่องที่พูด เพื่อให้ผู้ฟังติดตามสิ่งที่ตนพูด

ตัวอย่าง (26) บทสนทนาที่ 7 “ได้ร่มไม้” (159 - 160) : *nwn*³³

A : wa:n2 re:1 ?

ว่าน อะไร

B : _ wa:n2 si:1 thit7 *nwn*³³ .

ว่าน สี ทิศ

รูปดัชนีปริงเฉท *nwn*³³ ทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ดังนี้

(1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ : แสดงสมมติฐานของผู้พูด ซึ่งคาดว่าสาระที่ตนพูดไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะนั้น แต่ผู้ฟังจะเข้าใจได้จากบริบท เนื่องจากเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้นซึ่งเป็นการพูดคุยกันเรื่องว่าน และในบริบทการสนทนาขณะนั้นผู้พูดกำลังนั่งมองว่านสีทศอยู่

(2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา : แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกความสำคัญของสิ่งที่พูด เพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบและติดตาม

ตัวอย่าง (27) บทสนทนาที่ 6 “ขามบ่าย” (193 - 195) : *?wn*³³

B :

tham5 ca:k4

ทำ จาก

tho:ŋ5 lw:əŋ1 ha³⁵ . thwŋ1 tho:ŋ5 lw:əŋ1 pen3 phe:n1 pen3

ทอง เหลือง แล้ว ทอง เหลือง เป็น แผ่น เป็น

phe:n1 kw:əŋ1 ku:ə3 *?wn*³³ .

แผ่น เหมือน ตะกั่ว

รูปดัชนีปริงเฉท *?wn*³³ ทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ดังนี้

(1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ : แสดงสมมติฐานของผู้พูดซึ่งคาดว่าสิ่งที่ตนพูดเป็นเรื่องที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ เนื่องจากเรื่องที่กล่าวนั้นยังมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้นซึ่งเป็นการพูดคุยกันเรื่องการใช้ทองเหลืองในการทำ

เคื่อยไก่อ

(2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา : แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกความสำคัญของเรื่องที่พูด เพื่อให้ผู้ฟังทราบถึงสิ่งที่ตนกำลังพูดหรือสิ่งที่ได้พูดไปแล้ว

จากการวิเคราะห์รูปดัชนีปริงเฉท *han*³³ ในตัวอย่าง (23) *nen*³³ ในตัวอย่าง (24) *?en*³³, *?an*³³ และ *nan*³³ ในตัวอย่าง (25) *nu:n*³³ ในตัวอย่าง (26) และ *?u:n*³³ ในตัวอย่าง (27) พบว่ารูปดัชนีปริงเฉทเหล่านี้ทำหน้าที่เหมือนกันดังนี้

(1) หน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสภาวะ แสดงสถานะของสภาวะแบบนิกออก คือ ไม่ว่าผู้ฟังจะนึกถึงเรื่องนี้อยู่หรือไม่ก็ตาม ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังจะสามารถนิกออกหรือเข้าใจได้ในเวลาต่อมา เนื่องจากสิ่งที่พูดยังคงมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะที่มีการสนทนาอยู่

(2) หน้าที่รองในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา แสดงการบอกความสำคัญของเรื่องที่กำลังกล่าว เพื่อให้ผู้ฟังสนใจและติดตาม

เนื่องจากรูปดัชนีปริงเฉททั้ง 7 รูปดังกล่าวทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ เหมือนกัน และมีลักษณะทางเสียงที่คล้ายคลึงกัน จึงตัดสินใจให้รูปดัชนีปริงเฉทเหล่านี้เป็นรูปแปรของดัชนีปริงเฉทลักษณะเดียวกัน โดยผู้วิจัยได้กำหนดรูปดัชนีปริงเฉทเพียงหนึ่งรูป ซึ่งไม่บ่งลักษณะทางเสียง คือ ความสั้นยาวของพยางค์ ระดับเสียง และการปรากฏของเสียงที่เกิดจากเส้นเสียง (glottal) เพื่อใช้ เป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนของรูปดัชนีปริงเฉทอื่นๆ ในกลุ่มรูปแปรเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการอธิบายและอภิปรายเรื่องต่างๆ ของดัชนีปริงเฉทนั้นๆ เช่น ในกลุ่มรูปดัชนีปริงเฉท *han*³³, *nen*³³, *?en*³³, *?an*³³, *nan*³³, *nu:n*³³ และ *?u:n*³³ นี้ ผู้วิจัยกำหนดให้ *han* เป็นดัชนีปริงเฉทซึ่งเป็นตัวแทนของรูปดัชนีปริงเฉททั้งหมดในกลุ่ม โดยผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย { } ในการแสดงว่าสิ่งที่อยู่ในเครื่องหมายดังกล่าวถูกกำหนดให้เป็นดัชนีปริงเฉทของรูปแปรอื่นๆ ในกลุ่มเดียวกัน เช่นเดียวกับการกำหนดหน่วยเสียง (phoneme) ซึ่งใช้สัญลักษณ์ { } แทนเสียงย่อย (allophone) อื่นๆ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า {*han*} เป็นดัชนีปริงเฉทซึ่งมีรูปแปร 7 รูป คือ *han*³³, *nen*³³, *?en*³³, *?an*³³, *nan*³³, *nu:n*³³ และ *?u:n*³³

ในกรณีที่กลุ่มคำนี้ประจําเฉพาะใด ๆ มีลักษณะทางเสียงคล้ายคลึงกัน มีหน้าที่หลักและหน้าที่รองคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกัน แต่ต่างกันที่ระดับทางความหมายหรือรายละเอียดปลีกย่อยในการแสดงหน้าที่ในระนาบต่างๆ ผู้วิจัยจะจัดให้รูปคำนี้ประจําเฉพาะกลุ่มนั้นๆ เป็นรูปแปรของคำนี้ประจําเฉพาะคำนี้เดียวกัน เช่น รูปคำนี้ประจําเฉพาะ *taʔ³³* และ *ta.³³* ซึ่งมีลักษณะทางเสียงคล้ายคลึงกัน มีหน้าที่หลักแสดงวจนกรรมการขอให้ผู้ฟังปฏิบัติตามหรือติดตาม ในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา และมีหน้าที่รองแสดงสถานะของข้อมูลแบบนีกออก ในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสภาวะเหมือนกัน แต่ผู้วิจัยพบว่ารูปคำนี้ประจําเฉพาะทั้งสองรูปมีลักษณะทางความหมายที่แตกต่างกัน คือ *taʔ³³* แสดงการบอกให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในลักษณะที่เป็นคำสั่ง (ตัวอย่าง 28) ในขณะที่ *ta.³³* จะแสดงการบอกให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในลักษณะที่เป็นการขอร้องอ่อนนวย (ตัวอย่างที่ 29) ในกรณีเช่นนี้ ผู้วิจัยถือว่ารูปคำนี้ประจําเฉพาะ *taʔ³³* และ *ta.³³* เป็นรูปแปรของคำนี้ประจําเฉพาะคำนี้เดียวกัน

ตัวอย่าง (28) บทสนทนาที่ 2 “ค้นโมก” (5-6)

A : ra:n7 ni:2 *ɬaʔ⁴⁵* , ton4 mo:k6 *ʔaŋ³³* , lu:k6 wa:6 ʔaw3 *ta.³³* ,
 ร้าน นี้ ค้น โมก ถูก ว่า เอา
 ʔaw3 *ta.³³* .
 เอา

ตัวอย่างนี้ A กำลังบอกกับพ่อของคนที่ว่า คนเคยขอร้องให้พ่อซื้อค้นโมกที่ร้านนี้ ให้ การใช้รูปคำนี้ประจําเฉพาะ *ta.³³* ของ A มีหน้าที่หลักแสดงการขอให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ซึ่งมีลักษณะเป็นการขอร้อง อ่อนนวยหรือคะยั้นคะยอให้ผู้ฟังปฏิบัติตามความต้องการของตน ในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา มีหน้าที่รองแสดงสถานะของสภาวะแบบนีกออก ในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสภาวะ กล่าวคือ ผู้พูดคาดว่าผู้พูดจะสามารถนีกออกและเข้าใจสิ่งที่ตนพูด ตลอดจนสามารถปฏิบัติตามที่ตนต้องการได้ ไม่ว่าผู้ฟังจะกำลังนีกถึงเรื่องนั้นอยู่หรือไม่ก็ตาม

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นการใช้รูปคำนี้ประจําเฉพาะ *taʔ³³* ซึ่งมีลักษณะทางเสียงคล้ายคลึงกับรูปคำนี้ประจําเฉพาะ *ta.³³* ตลอดจนมีหน้าที่หลักและหน้าที่รองเหมือนกับรูปคำนี้ประจําเฉพาะ *ta.³³* อย่างไรก็ตาม รูปคำนี้ประจําเฉพาะทั้งสองรูปมีลักษณะทางความหมายที่ค่อนข้างแตกต่าง

กันในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา กล่าวคือ รูปดัชนีปริงเฉท ta³³ แสดง การขอร้อง อ่อนวอน ในขณะที่รูปดัชนีปริงเฉท ta³³ แสดงการสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง (29) บทสนทนาที่ 5 “จิบขาวิสาสะ” (489-497)

E : ʔi4 kha:w2

จะ เข้า

ma:5 nan6 ka4 nan6 maj2 da:j4 . [thwŋ1 raw7 ka4 ci:4 =
มา นั่ง ก็ นั่ง ไม่ ได้ แล้ว เรา ก็ จนปัญญา

B :

se:1 ʔ

ทำไม

E : = ʔi4 ta:j3 ho:ŋ1. khan5 raw7 man2 khon5 su:p1 ja:3, thi:5 ni:7
จะ ตาย โหง ก็ เรา มัน คน ชอบ บุหรี่ ที่ นี้

khaw2 maj2 su:p1 ja:3 .
เค้า ไม่ ชอบ บุหรี่

B :

ha:j³³, ʔaw3 ta³³, ʔaw3 ta³³ .
เฮา เฮา

E :

khaw2
เค้า

klue3, khaw2 klue3 wa:6 ʔi4,
กลัว เค้า กลัว ว่า จะ

B :

ʔaw3 ta³³ .
เฮา

ตัวอย่างนี้ E ต้องการเข้าร่วมวงสนทนากับเพื่อนเก่าที่สนิทสนมกันมาก แต่ก็ เอ่ยปากออกตัวว่าเกรงใจ ไม่กล้าเข้าไปนั่งร่วมวงด้วย เพราะคนชอบบุหรี่และเกรงว่าคนที่ไม่ชอบ บุหรี่จะรังเกียจที่คั่งสูดควันไปด้วย B ซึ่งรู้จัก E ดีและทราบว่ E ต้องการจะมานั่งคุยกับ เพื่อนๆ จึงพูดตัดรำคาญโดยการบอกให้ E นั่งลง โดยใช้รูปดัชนีปริงเฉท ta³³ ในการสั่งให้ E ปฏิบัติตาม

จากการวิเคราะห์รูปดัชนีปริงเฉทโดยใช้เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น พบว่ารูปดัชนีปริงเฉท ทั้ง 89 รูปเป็นรูปแปรของดัชนีปริงเฉท 24 ดัชนี โดยดัชนีปริงเฉทจะมีรูปแปรที่แสดงหน้าที่หลักและหน้าที่รองในปริงเฉทที่แตกต่างจากดัชนีปริงเฉทดัชนีอื่นๆ

3.5 ภาพรวมผลการวิเคราะห์การจำแนกดัชนีปริงเฉทตามการแสดงหน้าที่หลัก

จากการวิเคราะห์หน้าที่และจำแนกกลุ่มดัชนีปริงเฉท พบว่ามีดัชนีปริงเฉททั้งสิ้น 24 ดัชนี ซึ่งสามารถจำแนกเป็นกลุ่มตามการแสดงหน้าที่หลักในกระบวนการต่างๆ 4 กลุ่ม ดังนี้

3.5.1 ดัชนีปริงเฉทที่ทำหน้าที่หลักในกระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ มี 3 ดัชนี ดังนี้

3.5.1.1 ดัชนีปริงเฉท { pa } แสดงการดำเนินผลัด มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 3 รูป คือ pa^{211} pa^{211} pa^{211}

3.5.1.2 ดัชนีปริงเฉท { ha }¹ แสดงการรับผลัด มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 22 รูป คือ ha^{33} pa^{33} pa^{21} ha^{33} pa^{33} pa^{33} pa^{35}
 pa^{35} pa^{33} pa^{33} pa^{33} pa^{35} pa^{35} pa^{41} pa^{33} pa^{33}
 pa^{35} pa^{41} pa^{21} ha^{35} pa^{33} pa^{33}

3.5.1.3 ดัชนีปริงเฉท { pe } แสดงขัดจังหวะผลัด มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 1 รูป คือ pe^{41}

3.5.2 ดัชนีปริงเฉทที่ทำหน้าที่หลักในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา มี 8 ดัชนี ดังนี้

3.5.2.1 ดัชนีปริงเฉท { na } แสดงการย้ำความและขอการสนับสนุน มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 3 รูป คือ na^{45} na^{45} na^{33}

¹ ดัชนีปริงเฉทที่มีตัวเลขยกตัวด้านหลัง แสดงให้ทราบว่า เป็นดัชนีปริงเฉทที่มีรูปเสียงพ้องกับดัชนีปริงเฉทอื่น คือ ดัชนีปริงเฉท { ha }² ในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา

3.5.2.2 คำนีปริงเฉท { *wə* } แสดงการย่ำความ มีรูปแปรที่ปรากฏใน
ข้อมูล 2 รูป คือ wə²¹ wə³⁵

3.5.2.3 คำนีปริงเฉท { *kho* } แสดงการกระตุ้นให้ผู้ฟังพูดซ้ำ
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 1 รูป คือ kho⁴⁵

3.5.2.4 คำนีปริงเฉท { *ha* }² แสดงการกระตุ้นหรือย่ำความจำ มีรูปแปร
ที่ปรากฏในข้อมูล 3 รูป คือ ha³⁵ ha⁴⁵ ha⁴⁵

3.5.2.5 คำนีปริงเฉท { *maj* } แสดงการยืนยันเชิงปฏิเสธ มีรูปแปร
ที่ปรากฏในข้อมูล 2 รูป คือ maj⁴⁵ mə⁴⁵

3.5.2.6 คำนีปริงเฉท { *le* } แสดงการยืนยัน มีรูปแปรที่ปรากฏใน
ข้อมูล 9 รูป คือ le³³ leɿ³³ le³³ le³³ le⁴⁵ leɿ⁴⁵ le⁴⁵ leɿ⁴⁵ le⁴⁵

3.5.2.7 คำนีปริงเฉท { *he* } แสดงการขอความสนใจ มีรูปแปรที่
ปรากฏในข้อมูล 1 รูป คือ he³³

3.5.2.8 คำนีปริงเฉท { *thi* } แสดงการขอให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม มีรูปแปร
ที่ปรากฏในข้อมูล 5 รูป คือ thi²¹ thi⁴⁵ ta³³ ta³³ taɿ³³

3.5.3 คำนีปริงเฉทที่ทำหน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ
มี 5 คำนี ดังนี้

3.5.3.1 คำนีปริงเฉท { *ro* } แสดงสถานะของสาระแบบยังไม่รู้
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 4 รูป คือ ro³³ roɿ⁴⁵ do³³ nu³³

3.5.3.2 คำนีปริงเฉท { *ni* } แสดงสถานะของสาระแบบยังไม่รู้
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 2 รูป คือ ni³³ ni⁴⁵

3.5.3.3 คำนีปริงเฉท { *han* } แสดงสถานะของสระแบบนี่กออก
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 8 รูป คือ *han*³³ *ʔan*³³ *nan*³³ *nen*³³
*ʔen*³³ *nun*³³ *ʔun*³³ *ʔan*⁴¹

3.5.3.4 คำนีปริงเฉท { *la* } แสดงสถานะของสระแบบนี่กอยู่
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 6 รูป คือ *la*²¹ *ʔa*²¹ *na*²¹ *law*³³ *ʔaw*³³
*law*⁴¹

3.5.3.5 คำนีปริงเฉท { *haj* } แสดงสถานะของสระแบบนี่กอยู่
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 1 รูป คือ *haj*⁴¹

3.5.4 คำนีปริงเฉทที่ทำหน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของ
ทัศนคติของผู้ร่วมสนทนา มี 8 คำนี ดังนี้

3.5.4.1 คำนีปริงเฉท { *me* } แสดงความขัดข้องใจ มีรูปแปรที่ปรากฏ
ในข้อมูล 1 รูป คือ *me*²¹

3.5.4.2 คำนีปริงเฉท { *ʔaj ja* } แสดงความตกใจ มีรูปแปรที่
ปรากฏในข้อมูล 1 รูป คือ *ʔaj*⁴¹ *ja*³³

3.5.4.3 คำนีปริงเฉท { *ʔo* } แสดงความรู้สึกทั้งในด้านบวกและด้านลบ
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 5 รูป คือ *ʔo*³³ *ʔo*⁴¹ *ʔo*⁴⁵ *ʔoʔ*³³ *ʔoʔ*⁴⁵

3.5.4.4 คำนีปริงเฉท { *chat* } แสดงความรู้สึกทั้งในด้านบวกและ
ด้านลบ มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 1 รูป คือ *cha:*²⁴

3.5.4.5 คำนีปริงเฉท { *haj* } แสดงความรู้สึกทั้งในด้านบวกและด้านลบ
มีรูปแปรที่ปรากฏในข้อมูล 1 รูป คือ *ha:*³³

3.5.4.6 คำนีปริงเฉท { *kha* } แสดงความสุภาพ มีรูปแปรที่ปรากฏใน
ข้อมูล 2 รูป คือ *kha*²¹ *kha*⁴⁵

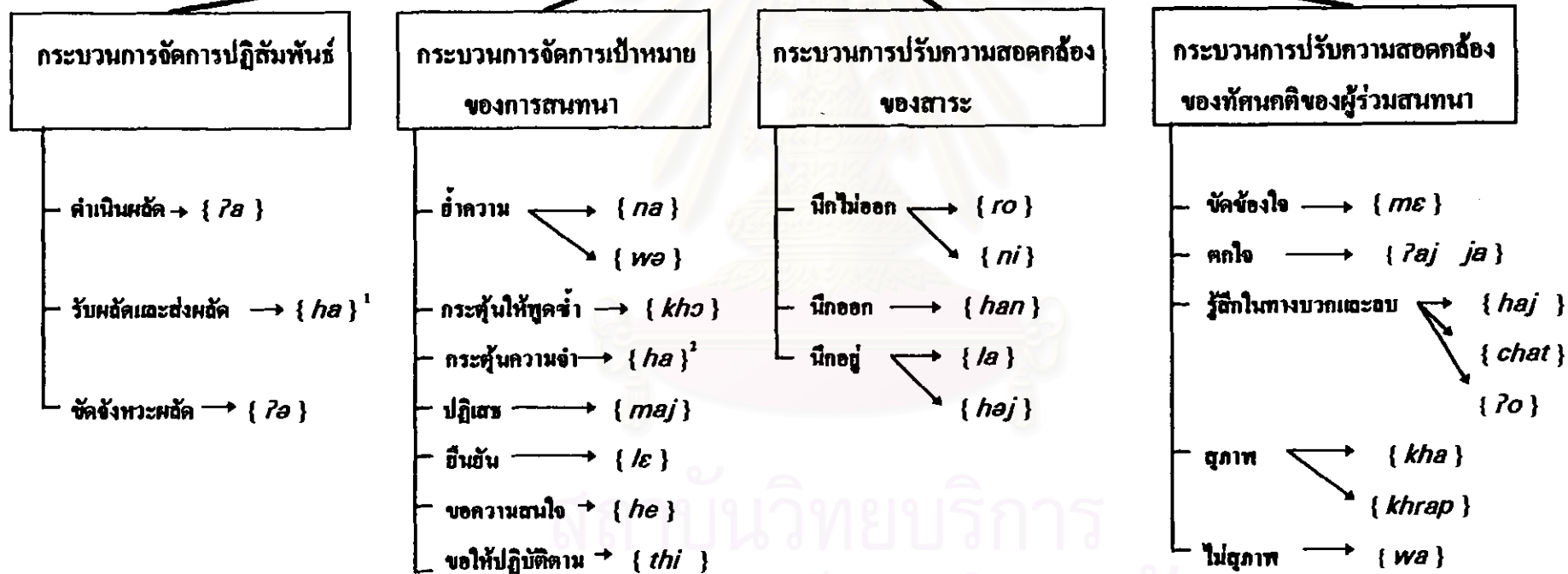
3.5.4.7 ดัชนีปริงเฉท { *khrap* } แสดงความสุภาพ มีรูปแปรที่ปรากฏ
 ในข้อมูล 2 รูป คือ *khrap*²¹ *khap*²¹

3.5.4.8 ดัชนีปริงเฉท { *wa* } แสดงความไม่สุภาพ มีรูปแปรที่ปรากฏ
 ในข้อมูล 2 รูป คือ *wa*⁴⁵ *waʔ*⁴⁵

การวิเคราะห์หน้าที่ของดัชนีปริงเฉททั้ง 24 ดัชนีที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้เห็น
 ภาพรวมของระบบดัชนีปริงเฉทในภาษาไทยนครศรีธรรมราชว่า ดัชนีปริงเฉทที่ปรากฏในข้อมูล
 การสนทนา แสดงหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ทั้ง 4 กระบวนการซึ่งสามารถแสดงด้วย
 แผนภูมิที่ 4 ในหน้า 72 และแผนภูมิที่ 5 ในหน้า 73 ซึ่งแสดงภาพรวมการแสดงหน้าที่
 หลักและหน้าที่รองของดัชนีปริงเฉท

แผนภูมิที่ 4 แสดงภาพรวมผลการวิเคราะห์หน้าที่หลักของดัชนีปริเฉทในภาษาไทยนครศรีธรรมราชในกระบวนการต่างๆ ของปริเฉท

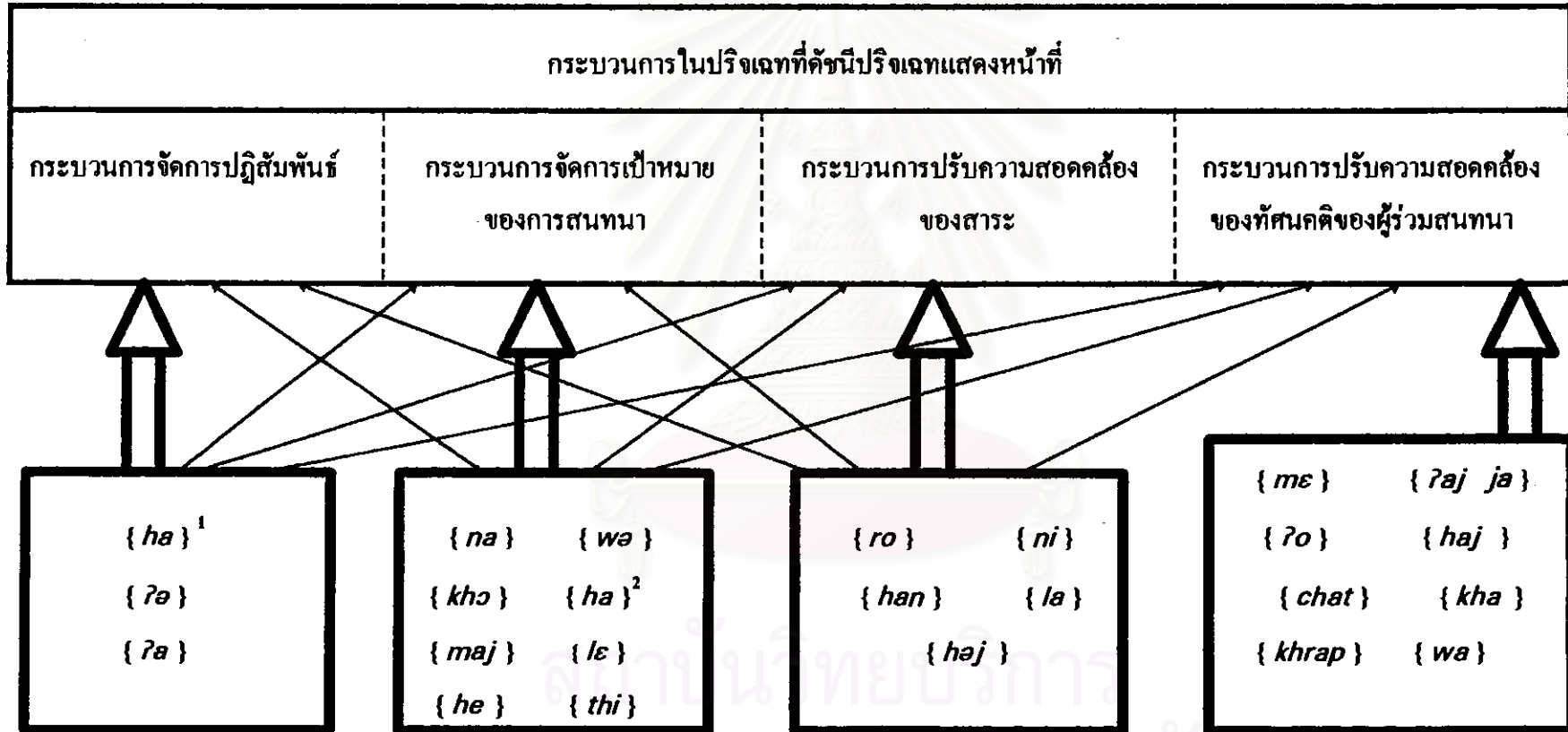
ดัชนีปริเฉทที่ทำหน้าที่หลักในกระบวนการต่างๆ ของปริเฉท

* ไม่พบดัชนีปริเฉทแสดงการรับหัด

ศูนย์วิจัยและบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 5 แสดงภาพรวมการแสดงผลหน้าที่หลักและหน้าที่รองของดัชนีปริจเฉท

* ลูกศรใหญ่ซึ่งเป็นเส้นทึบ หมายถึงการแสดงผลหน้าที่หลัก ส่วนลูกศรเล็กซึ่งเป็นเส้นเดี่ยวหมายถึงการแสดงผลหน้าที่รอง

จากการวิเคราะห์หน้าที่ของดัชนีปริงเฉททั้ง 24 ดัชนีดังกล่าว ทำให้เห็นภาพรวมดัชนีปริงเฉทในภาษาไทยนครศรีธรรมราชว่า มีดัชนีปริงเฉทแสดงหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ของปริงเฉทครบทั้ง 4 กระบวนการ และในแต่ละกระบวนการมีจำนวนดัชนีปริงเฉทต่างกัน ดังนี้ ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนามีจำนวน 8 ดัชนี ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์มี 3 ดัชนี ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนามี 8 ดัชนี และดัชนีปริงเฉทในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระมี 5 ดัชนี

ดัชนีปริงเฉทส่วนใหญ่มีหน้าที่ได้มากกว่าหนึ่งหน้าที่ นั่นคือ ดัชนีปริงเฉทสามารถมีได้ทั้งหน้าที่หลักและหน้าที่รอง แต่มีดัชนีปริงเฉทเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่ทำหน้าที่หลักเพียงหน้าที่เดียว คือ ดัชนีปริงเฉทที่ทำหน้าที่หลักในกระบวนการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนา ในขณะที่ดัชนีปริงเฉทกลุ่มอื่นสามารถทำหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ของปริงเฉทได้ทั้ง 4 กระบวนการ ดังนั้นในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะเสนอการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนาเป็นลำดับแรก เพื่อความสะดวกและเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจการวิเคราะห์ดัชนีปริงเฉทในกลุ่มอื่นในบทต่อไป คือ ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ในบทที่ 5 ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนาในบทที่ 6 ดัชนีปริงเฉทในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระในบทที่ 7

ในการนำเสนอดัชนีปริงเฉทแต่ละดัชนีในบทต่อไปนั้น หากดัชนีปริงเฉทมีรูปแบบที่แตกต่างกันและมีผลต่อระดับทางความหมายในการแสดงหน้าที่ในกระบวนการต่างๆ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงข้อสังเกตที่ได้จากการวิเคราะห์ว่าลักษณะทางเสียงที่แปรไปของรูปแบบของดัชนีปริงเฉทมีผลต่อระดับทางความหมายอย่างไรด้วย ดังนั้นดัชนีปริงเฉทที่มีรูปแบบที่แตกต่างกันหลายรูปแบบ เช่น ดัชนีปริงเฉท { *ha* } ในกระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ ดัชนีปริงเฉท { *e* } และ { *thi* } ในกระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา ดัชนีปริงเฉท { *han* } และ { *la* } ในกระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ ก็จะมีคำอธิบายในเรื่องดังกล่าวด้วย ส่วนดัชนีปริงเฉทที่มีรูปแบบเพียงรูปเดียว เช่น ดัชนีปริงเฉท { *ʔə* } ในกระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ ก็จะไม่มีการอธิบายในเรื่องนี้ เนื่องจากไม่พบว่ามีการแปรอื่นปรากฏในข้อมูลการสนทนา